

BURMESE
CLASSIC
COM

ရှင်လို ငယာကျား

သန်းမြိမ်းအောင် (ပညာရေး)

အောင်မြင်စွာ

BURMESE
CLASSIC
.com

ရှင်လို ယောက်ျား

သန်းဦးအောင် (ပညာရေး)

- စီစဉ်သူ - ခရီးလမ်းစာပေ
- အတွင်းသရုပ်ဖော် - ဝင်းမြင့်
- မျက်နှာဖုံးသရုပ်ဖော် - အမ်တူး
- အပြင်အဆင် - နွယ်လင်ဝင်း (ခရီးလမ်း)
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးချစ်ညွန့်(ငင်ရတနာစာပေ)
- ၂၀၅/၄-က၊ မြို့သစ်၊ အင်းစိန်
- ပုံနှိပ်သူ - ဇေယျာအောင် ပုံနှိပ်တိုက်
- ယာယီ(ခပ်ဂျေ)
- အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၀၀၀/-
- ဖြန့်ချိရေး - လောကသရဖူစာပေ
- ဖုန်း - ၀၉၇၃၀၅၁၁၉၀

“ရှင်လို ယောက်ျား” ကို (၃၇) နှစ် ပေါင်းလာတာ ကျုပ်ကို ကျုပ် အံ့ဩတယ်။

မိန်းမ

၈၀၈-၆

သန်းဦးအောင် (ပညာရေး)
 ရှင်လိုယောက်ျား/သန်းဦးအောင် (ပညာရေး)။ရန်ကုန်
 ခရီးလမ်းစာပေ၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၃
 ၈၀ - ၈၁၊ ၁၉ x ၁၂.၇ စင်တီမီ
 (၁) ရှင်လိုယောက်ျား

မာတိကာ

၁။	ရှင်လိုယောက်ျား	၅
၂။	လင်ဆိုးမယား တဖားဖား	၉
၃။	ထက်မြက်ပြည့်စုံတဲ့ မိန်းမသားတစ်ဦးနဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့ယောက်ျား	၁၄
၄။	ဦးစားပေးလာရင် သတိထား	၁၈
၅။	သားကိုသခင် လင်ကိုဘုရား	၂၃
၆။	လပ်ကောင်း သားကောင်း	၂၇
၇။	ယောက်ျား = ဟောက်စား	၃၂
၈။	မိခင်စိတ်ဓာတ်	၃၆
၉။	ရင်ခုန်တာ အချစ်လား	၄၀
၁၀။	ဘယ်လိုပြောရမလဲ	၄၄
၁၁။	မိန်းမကမ္ဘာနှင့် ကျွန်တော်	၄၈
၁၂။	အဘကြိုက်တဲ့ Women's World	၅၃
၁၃။	စိတ်ကူးနှင့် လက်တွေ့	၅၈
၁၄။	ပါရမီပြည့်ဖက်	၆၂
၁၅။	ချစ်သူများနေ့	၆၇
၁၆။	မိန်းမသားအတွေး မိန်းမသားအရေး	၇၁
၁၇။	အချစ်(မီး)နဲ့ မေတ္တာ(ရေ)	၇၆

ရှင်လိုယောက်ျား

ကျွန်မကတော့ ရှင်လိုယောက်ျားကို ကြိုကြပေါင်းလဲ စိတ်ပျက်လောက် ...

ဒဂဇ

က ကျောင်းဆရာနဲ့ ဘုန်းကြီးလူထွက် အတူတူပဲ မယူနဲ့လို့ပြောတော့ လက်မခံခဲ့ဘူး။ ခုတော့ သံတစ်ချက်ရိုက်လိုက်တာ လက်မကို တူနဲ့ထုမိလို့ ပတ်တီးစည်းထားလိုက်ရပြီ။ အိမ်ခေါင်းမိုးက မိုးယိုနေတာလည်း မိန်းမပဲ တက်ပြင်လိုက်ရတယ်။ မိန်းမက ခါးတောင်းကျိုက်နေရတယ်။ ရှင်ဂတော့ တိုက်ပုံ မချွတ်ဘူး။

အိမ်ဦးနတ်ဆိုပြီး ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ စာအုပ်အထူကြီးတွေ တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် ဖတ်နေလိုက်တာတကယ်ပညာရှိကြီးအတိုင်းပဲ။ မိန်းမက ရေခွေးကြမ်းဆက်ကပ်ရတာ တစ်နေ့ကုန် စာတ်ဘူးတစ်လုံးကုန်ရော။

အဝတ်လျှော်၊ ကြမ်းတိုက်ယောက်ျားအလုပ်မဟုတ်ဘူး။ ထမင်းချက်တာ တပည့်တွေမြင်မှာစိုးလို့ဆိုပြီး တစ်ခါမှဝင်မချက်ဖူးဘူး။ ထမင်းပွဲရှေ့ လက်ဆေးစားရတာကို ရေလှဲလှဲပေးရသေးတယ်။ ကိုယ်စားတဲ့ပန်းကန်ကို မဆေးဖူးဘူး။ စားပြီး သည်အတိုင်းထားသွားတာ။

ကလေးဒုက္ခတွေလည်း တစ်ခါမှ သူမခံဘူး။ ကလေးငိုရင် လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ထွက်သွားရော။ ကမ္ဘာကြီးဘာဖြစ်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံရေး အခြေအနေက ဘာနဲ့ အငြင်းပွားပြီး ပြန်လာတာပဲ။ လခကိုတော့ အပ်ပါတယ်။ အိပ်ရှာနိုင်တယ်။ အလောက်အောင်စားတဲ့ ထဘီပေါင်း ပုဆိုးပေါင်းရတာ သူမသိလိုက်ဘူး။

စာသင်ရတာ ယင်ပန်းလိုတုဲ ညရောက်ရင် နိုင်ပေးရသေးတယ်။ ပြောသေး
တယ် “အိမ်အလုပ်ဆိုတာ ခြေထောက်နဲ့ ခတ်လိုက်လို့ရတယ်” တဲ့။ (GAS)
မီးဖိုတောင် မဖွင့်တတ်ဘူး။

သူကသာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တိုင်တာ၊ မိန်းမအပြင်ထွက်ရင် အိမ်အလုပ်
တွေ ပျက်တယ်တဲ့၊ အော်ချင်း၊ ငေါက်ချင်းသေးတယ်။ အချိန်တန်လို ထမင်းချက်ချိန်
နောက်ကျရင်လက်က ရွယ်ချင်သေးတယ်။ သူ့တပည့်တွေနဲ့မှားမှားပြီး ငေါက်တတ်
တာ ကျောင်းဆရာများ မယူကြလေနဲ့။

အကြံအပန်ကလည်း မတတ်၊ ဉာဏ်လွှဲပြီးလည်း မသုံးတတ်လို့ အိမ်မှာ
ငရုတ်၊ ကြက်သွန်မရှိရင် သူကခေါင်းရှုပ်ပြီး ရှင်းရတာက ကျွပ်။

သူမလုပ်တော့ အဝတ်လျှော်၊ ရေ ှအားလုံးလုပ်ရတာ၊ စီးပွားရေးလည်း
လူနဲ့တန်းတူရှာရတယ်။ သူကတော့ အိမ်ဦးနတ်တဲ့။

စာအုပ်ဖတ်တယ်၊ ဆရာအခေါ်ခဲရတယ်။ မိန်းမနဲ့သားသမီးတွေ ထမင်းပြင်
ပေးရတယ်။ နင်းနယ်ပေးရတယ်။ နှိပ်ပေးရတယ်။ ဆရာဝိသအောင် သူ့ကို ကြော့
ကြော့လေးထားပေးပါတယ်။ ခုတော့ လက်ကြော့တစ်တင်နဲ့ ဘာမှမလုပ်တတ်တော့ဘူး။

ခြေထောက်မှာ ဖုန်တွေပေနေလည်း “မိန်းမရေ လာပါဦး” တဲ့။ စက်ဘီး
ပျက်လည်း “မိန်းမလာပြင်ပေးဦး” တဲ့။ တီဗွီဖွင့်တာကအစ မိန်းမပါရတယ်။ တစ်ခါ
တစ်ရံ အပန်းဖြေ ဘုရားဖူးထွက်ချင်လို့ ခေါ်ရင် သူလည်းမလိုက်ဘူး။ “အိမ်ကဘုရား
အားနာစရာ” တဲ့။

ဝင့်ကြော့ရှိရင် ကြော့ချင်ပါတယ်။ အိမ်ဦးနတ်ကို ပြုစုရတာ ယင်ပန်းလှတယ်။
လခနဲ့မလောက်လို့ စီးပွားလည်းရှာရတယ်။ အပြောအဆိုနဲ့လည်း မလွတ်ဘူး။
ကျောင်းမှာ ဆရာမတွေနဲ့ပြောနေသလား မသိဘူး။ အိမ်ကျတော့ ငေါက်ငန်းနေတော့
တာပဲ။

ဆရာ—ဆရာနဲ့ ပီတီတွေပြောနေလိုက်တာ။ အိမ်က မိန်းမပြောနေလည်း
မသိဘူး။ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်တတ်၊ ယောက်ျားတို့ တတ်အပ်တဲ့ ပညာဘာတစ်ခုမှ
မတတ်၊ ကားမမောင်းတတ်၊ ရောင်းဝယ်စားတတ်နဲ့။

ကျွန်မကတော့ ရှင့်လိုယောက်ျားကို ကြာကြာပေါင်းလေ၊ စိတ်ပျက်လေတဲ့
လောကမှာ ရှင့်လိုယောက်ျား ရှင်တစ်ယောက်ပဲ ရှိသလားမသိဘူး။

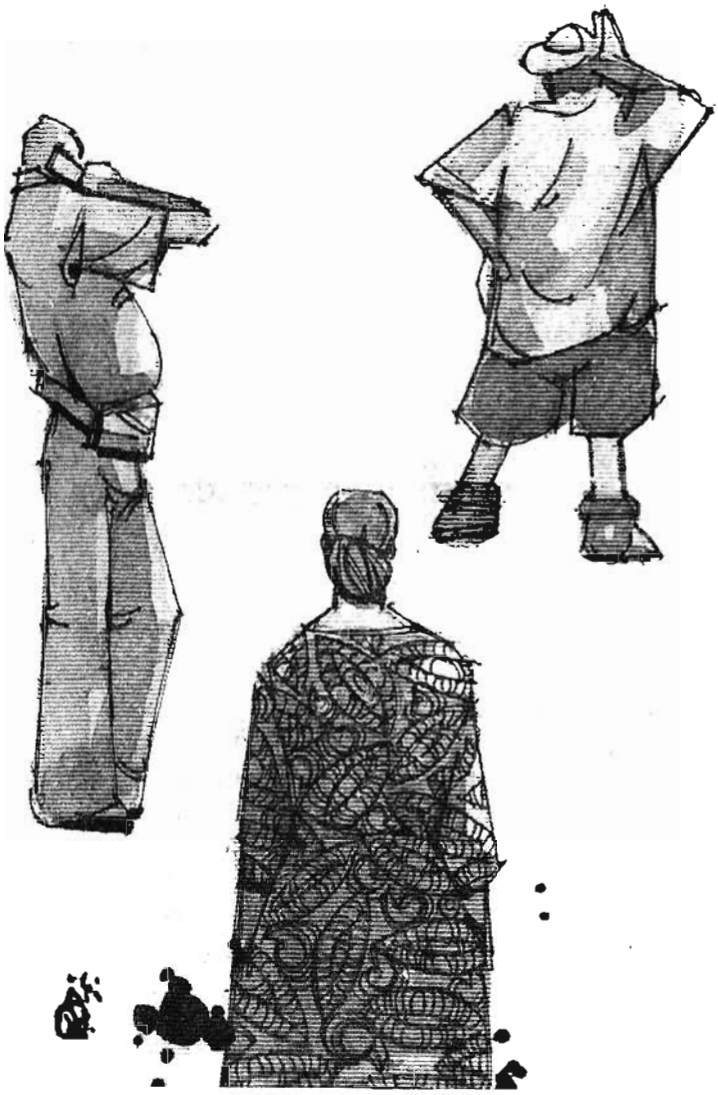
Woman World, Wednesday 18, January, 2012
□ □ □

လင်ဆိုးမယား တဖားဖား

အရက်သမားက ထရိုက်တယ်
ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က ညည်းကိုသုံးနားမယ်...

www.burmeseclassic.com

“လင်

ဆိုမယား တဖားဖား၊ သားဆိုးအမေ တပေပေ” တဲ့၊ ကျွန်မသားရော ယောက်ျားပါ မဆိုးပါဘူး။ အရက်သောက်၊ ဖဲမရိုက်၊ အပျော်မလိုက် ပါဘူး။ တစေးနဲ့နဲ့ပြောတတ်တာပဲ ရှိပါတယ်။

“အရက်သမားက ထရိုက်တယ်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က ညည်းကိုသနား မယ်။ ဘိန်းစားစိန်းမကျတော့ ခြင်ထောင်ထဲမှာ တစေးစေးနဲ့နဲ့ ရန်ဖြစ်မယ်။ ဘယ်သူမှ မသိရဘူး။ ညည်းပဲစိတ်ဆင်းရဲရမယ်” တဲ့။

အမေရှိသေးရင် ပြလိုက်ချင်သေးတယ်။ ကျွန်မကိုလက်ဖျားနဲ့တောင် မထိပါဘူး။ ပါးစပ်ဖျားနဲ့စော်ကားတာ၊ အပ်ဖျားလေးနဲ့ဆွနေသလိုပါပဲ။ ယောက်ျား လေးတွေ ရိုတတ်ကြတာ ကျွန်မခုမှပဲ သိတော့တယ်။

“မသေထမင်း၊ မသေဟင်းမကျွေးပါနဲ့။ မေတ္တာထမင်း၊ မေတ္တာဟင်း စားပါရစေ” တဲ့။ ပြောလည်း ပြောတတ်ပါပေ။ သူ့ကိုအစိုးထွင်ပေး၊ ဟင်းနယ်လေးမှ သူကမေတ္တာထမင်း၊ မေတ္တာဟင်းတဲ့လေး၊ ရုပ်ရှင်ထဲကအတိုင်း အလုပ်ကပြန်လာလို့ သူ့ကိုထွက်မကြိုရင် “မောသွားတာပဲ” တဲ့။

ထမင်းပွဲရှေ့ရောက် ခူးခပ်မကျွေးရင်မစားတတ်တဲ့ ကျွန်မယောက်ျား၊ ကျွန်မမှတခြား တခြားလူဆိုရင် ရွံတယ်တဲ့။ ပျိုတက်လာတာ၊ ခွေးချေးတွေရင်

လက်ညှိုးထိုးပြပြီး အန်နေတတ်တာကလည်း အံ့ဖွယ်သုတပါ။

မိဘလက်ထဲက ကျွန်မလက်ထဲရောက်ပြီးမှ သူကနုဖတ်လာတာ။ စပိုရှပ် မျိုးစုံဝတ်ပြီး ဘောင်းဘီရှည်ထည်လဲနဲ့ လှူပျိုရုံးလာတာကလည်း ကျွန်မကောင်းလို ပါ။ ဒါပေမဲ့ သူက စီးပွားရှာနေတဲ့သူလေး။ စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားပေးပါတယ်။ အားလုံးကို လျှော့ချလိုက်တာက ကျွန်မရဲ့ အိမ်ထောင်သည်ဘဝပါ။

မိုးရွာလို့ရေထွက်ချင်ရင် ထီးမဝယ်နိုင်ပေမယ့် သူ့အတွက်လက်ကိုင်ဖုန်း (Hand Set) အကောင်းစားရအောင် ဝယ်ပေးရတယ်။ သူကလူကြီးလေး၊ မြဲကောင်း ကင်ပေါ်တက်နေရတာ (အင်တာနက်) ဆိုလား။ အပြင်ကြည့်နေရတာ။ သူ့ကြည့်တဲ့ Myanmar Celebrity ; Gossip , News တွေက တစ်နေ့ တစ်နေ့ နောက်ကျ ကျန်ခဲ့လို့ မရဘူးလားပဲ။

ဂျာနယ်တစ်နေ့လေးစောင် (၂၄၀၀/-) ဖိုးဝယ်လာတယ်။ သူတစ်လစာ ဂျာနယ်ဖိုးက ကျွန်မအတွက် ဆန်တစ်အိတ်ဖိုးပဲဆိုတော့ သူက “အရက်မသောက်၊ ဖဲမရိုက်၊ ကွမ်းစား” တဲ့အကြောင်း ပြန်ဖြေရှင်းတယ်။ ကျွန်မကလည်း ပြော လိုက်ပါတယ်။ “အရက်သောက်ပါ၊ ဖဲရိုက်၊ ကွမ်းစားပါ။ ဂျာနယ်မဝယ်ပါနဲ့လို့”

ဒါပေမဲ့ အလိမ္မာစာမှာရှိမဟုတ်လား။ ကျွန်မလည်း တားမနေတော့ပါဘူး။ ကျွန်မယောက်ျား စကားပြောကောင်းတာ။ ဆင်ခြေပေးတတ်တာ ဒီဂျာနယ်တွေ ကြောင့်ပဲလေဆိုပြီး ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါတယ်။

ကျွန်မယောက်ျား ခေါင်းမောနိုင်အောင် ကျွန်မလမ်းဆေး အအေးဆိုင်လေး ထွက်တော့လည်း သူ့သိက္ခာကျတယ်ဆိုပြီး ပြန်သိမ်းလိုက်ရတာ။ ခုတော့ ကတော်ရပ် ပေါက်အောင်နေဆိုလို့ နေရတာ။ ကိုယ်အပူလူမသိကြဘူးနော်။

သားကလည်း အဖေ့ခြေရာနင်းတယ်။ သူတို့ဘောင်းဘီရှည်တွေကို အဝတ်လျှော်တောင်းထဲ ဒီအတိုင်း ပုံချပြီး သွားကြတာ။ အဝတ်လျှော်ရတဲ့ ကျွန်မ ရင်တတ်အောင်လာရတဲ့အထိပဲ။

ယောက်ျားတွေက ရောက်ကြားတွေပဲ၊ ရောက်တဲ့နေရာ ကြားနေကြတာ။ သားကလည်း သူ့လက်ကိုင်ဖုန်းလေးကိုင်ပြီး “ဟဲ့လို ဟဲ့လို” နဲ့ လမ်းထွက်စကား ပြောကြတာ။ မအေးအိုကြီးမှာ လက်ကိုင်လက်နှီးစုတ်ကြီး ကိုင်ပြီး မျက်ရည်ကျနေရ တယ်။ မကိုင်ရလိုတမ်းမနည်းပါဘူး။ မညာတာကြလို့ ဝမ်းနည်းတာပါ။ လက်ကိုင်ဖုန်းထဲ ခွင့်သွင်းဖို့လိုနေပြီဆိုရင်၊ ဒီအမေကြီးအိပ် ပြေးလာကြတာလေး။

ကျွန်မကကောင်းပါတယ်။ အရက်သမားယောက်ျား၊ အရက်သမား အမေမဖြစ်ခဲ့ရပါဘူး။

“မင်းလိုမိန်းမ အသုံးမကျဘူး”၊ “အမေတယ်ညံ့တာပဲ” လို့ အမြဲဝေဖန်ခံရ တယ်။ ကျွန်မကလည်း ဝေဖန်ခံပါတယ်။ ကျွန်မတို့ မိန်းမသားတွေဟာ အားလုံးရဲ့ အပြည့်ခံတွေပါ။ ငွေရှာပေမယ့် မထင်ပေါ်ပါဘူး။ သည်းခံပေမယ့် မထင်ရှားပါဘူး။ စစ်တပ်ထဲက အညံ့ကြ သူရဲကောင်းများဆိုတာ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ခုလည်း ကျွန်မတို့ မိန်းမသားတွေဟာ တိုက်ပွဲရဲ့ ဗိုလ်တွေမဟုတ်ပါဘူး။ အညံ့ကြတွေပါ။ ခုတောင် “လင်ဆိုးမယား တဖားဖား” လို့ပြောရင် သူတို့ ပြန်ဖြေမှာ သိတယ်။ “မယားနေစ ကြောင်သေမှ” လို့လေး။

Woeman World Joral, Wednesday 30, January, 2013

ထက်မြက်ပြည့်စုံတဲ့ မိန်းမသားတစ်ဦးနဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့ယောက်ျား

ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး
ရှေ့ကနေ ဟားဟားမတ်မတ်ရုပ်ပြဘူး...

ယောက်ျား

ထဲမှာတော့ ကျွန်မယောက်ျားက ယောက်ျားအစစ်၊ လူထူပြီ ဆိုရင် သူကပေါ့ပြီ။ ရိုးတော့အ၊ အတော့ညှပ်၊ ညှပ်တော့ပွဲတာပေါ့ရှင်။ ယောက်ျားဆိုပြီး ကျားကျားလျားလျားမှ မရှိတာ၊ ဦးဆောင်ဦးရွက်မပြုတ်တာ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ရှေ့ကနေ မားမားမတ်မတ်ရပ်မပြဘူး။ နောက်မှာ ပုန်းနေပြီး ပြဿနာဆိုရင်သူက အရင်ထွက်ပြေးတယ်၊ ငြိမ့်တုတ်လောင်းတပ်လို့ အိမ်ရှင်ကလာပြောတော့ သူကရှောင်နေတယ်။ ရှင်းပြလိုက်ရတာ အမော၊ စာရေးချင်လို့ပဲ၊ ဗဟုသုတပါနဲ့ သူ့အတွက် ကျွန်မကပဲ ပြောပေးနေရတယ်။ ကျွန်မ မရှိရင်လည်း မဖြေရှင်းတတ်ဘူး။

ကျွန်မယောက်ျား အပုံကတော့ လွန်လွန်းတယ်။ ပလပ်ကိုပြောင်းပြန်ထိုးလို့ အရှင်ဖြစ်တာ အကြိမ်ကြိမ်၊ လျှပ်စစ်မီးအားဖြင့်စက်ကို ဖြုတ်ပြီး ပြန်မတပ်တတ်လို့ အလုံးလိုက်လွှင့်ပစ်ရတာ သူ့လက်ချက်ပါပဲ။ အလုပ်တစ်ခုမလုပ်လိုက်နဲ့ သူ့ချောင်လဲပြီး

မပြောတော့ပါဘူး။ ကျွန်မယောက်ျားအကြောင်း၊ ရေစက်မောင်းလည်း ကျွန်မ အောက်စက်ပြင်လည်းကျွန်မ၊ ကျွန်မခါးတောင်းကိုရှိုက်နေရတာ သူ့ကြည့်နေရက်တယ်။ ကျွန်မကတော့ မီးပွားရေးလည်းလုပ်၊ အိမ်အလုပ်လည်းထောင်နေအောင် လုပ်နေရတာပါပဲ။ ယောက်ျားက ငရုတ်သီးထောင်းလို့ လက်ထပ်၊ သံရိုက်လည်း သက်ထိတတ်သလို နားနေဖို့ပဲ ခိုင်းထားရပါတယ်။

ကျွန်မကအဖြူ သူကအမည်း။ ကျွန်မတို့မျိုးရိုးက သန့်မှသန့် ထင်စိစွန်

တောင်စွဲရင်တောင် အမေကချုပ်ပြီး ဆုံးမတတ်တာ။ သူ့ကျတော့ ရေလဲပုဆိုးကိုပုံချပြီး ခွတ်ပစ်ခဲတတ်တာ။ အဝတ်ကိုရှေ့နောက် ကြည့်မဝတ်တတ်လို့ အဝတ်အစားကအစ ထုတ်ပေးရတယ်။ ဟောပြောပွဲကို ရေလဲပုဆိုးနဲ့ တက်တက်ပြီး ညအိမ်ရောင်ရင်ပိုးပုဆိုးနဲ့ ဖြစ်နေရော၊ ဒါကြောင့် အဝတ်လျှော်တဲ့တောင်းမှာ နှစ်ယောက်တည်းနဲ့ပုံနေတာပေါ့။ သူကမီးပွားသာမရှာတတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ အဝတ်လည်းမလျှော်တတ်ဘူး။

သူများကိုသာ ဆရာလုပ်တတ်တာ သူလိတာ ဘာမှမရှိဘူး။ တစ်ကိုယ်ရေလွန် ရှင်းရေးလည်းမရှိဘူး။ ကျွန်မအရွံ့ဆုံးက လက်ကြီးနဲ့ထမင်းစားတာပဲ။ ကျွန်မတို့က ဇွန်နဲ့ ခက်ရင်နဲ့ ငယ်ငယ်ကတည်းက စားလာတာ။ သူ့လက်နဲ့စားတာကို မင်္ဂလာဆောင်ပြီး မှုတ်ရတာ ရွံလိုက်တာလွန်းရော။ ယောက်ျားထွက်သွားပြီးခိုရင် ကြည့်လိုက်၊ ခေါင်းမွှေးရုတ်ပွားနဲ့ ဆီမထည့် ဘီး ခြံ အဆင်မရှိတဲ့ရုပ်၊ ကျွန်မတို့က မိုးရိုးမြင့်ခဲ့တော့ အိမ်ရှင်မတစ်ယောက်အနေနဲ့ အကဲ့ရဲ့ မခံနိုင်ပေါင်း၊ သူ့ကိုလိုက်ပြီး ခေါင်းပြီးပေးရတာအမော။

အရွံ့အနောက်၊ ပေါက်တတ်ကရတော့ အပြောတတ်သား၊ မိန်းကလေးတွေ ရင် တပီးပီးတဟားဟား၊ သူကတော့ မောင်နှမစိတ်ဆတ်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့အနေအထိုင်ကြောင့် သူ့မှာ တဏှာရုတ်ကြီးဖြစ်လို့ နေမကောင်းလို့ဆိုရင် နန်းပေါ်လက်အရင်ရောက်တတ်တာမို့ “ရှင်နော် လက်ရောက်မှုနဲ့ အဖမ်းခံချင်ပြီ” ဆိုတော့လည်း ရယ်ပြီးနေတာပဲ။ ငွေမရှိ၊ ငွှေမရှိ ရိုးမရှိတဲ့ကျွန်မယောက်ျား ဖြစ်သလို သွားလာနေပေမယ့် မိန်းကလေးတွေနဲ့ရောနေတဲ့အခါ “ရှင်မိန်းမက ဘာမှပြင်မပေးဘူးလား” လို့ ဝေဖန်ခံရတဲ့ အခါ ကျွန်မဆတ်ဆတ်ထိန်းတတ်ပါတယ်။ ကျွန်မက ပြုပြင်ပေးတာ၊ သူကမဆင်တတ်တာ။

ခပ်ညှပ်ညှပ်ယောက်ျားကို ယူခဲ့မိတာ၊ ရိုးရိုး အအေကို သဘောကျတာနဲ့ ကျွန်မခေါင်းကို ဆင်နင်ခံခဲ့ရတာပါပဲ။ “မိန်းမ အသုံးမကျလို့” ယောက္ခမရဲ့ အစွပ်စွဲခြင်းကိုလည်း ခံစားရတာပါပဲ။ သူကတော့လွယ်အိတ်ပါ။ ရှေ့ကလည်းမသွား။ နောက်ကလည်းမနေ။ တကယ်ကို ဘေးတိုက်လွယ်အိတ်ကြီးဆိုတာ သူ့အမေ မသိရှာဘူး။

ဆပ်ပြာကောင်းလို့ ခေါင်းပေါင်းဖြူတတ်ကြပေမယ့် မဖြူတော့တဲ့ ခေါင်းပေါင်းတွေ အများကြီးပါ။ နဂိုထဲက ညစ်ထေးလာခဲ့တဲ့ ခေါင်းပေါင်းကြီးကို ဖြူစင်လာအောင် ကျွန်မ (ခဝါသည်) မ မတတ်နိုင်ကြောင်းပါ။

ထက်မြက်ပြည့်စုံနေပေမယ့် ခပ်ညှပ်ညှပ်ယောက်ျားရထားတာဟာ ကျွန်မရဲ့ အရောင်ကို မှေးမှိန်စေပြီး အကြံတုံးညာထိတုံး ဘဝပါ ဆုံးရတော့မှာပါ။ ဒါပေမဲ့လေ ကျွန်မကတော့ ပြန်မာအမျိုးသမီးလေးမို့ ဆေးမင်ရည်စုတ်တိုသလို— သာ။

www.burmeseclassic.com

မြန်မာ့အလင်း
စာတိုက်
ပြန်လည်
ထုတ်ဝေ
ရက်စွဲ
၂၀၁၅

ဦးစားပေးလာရင် သတိထား

မိန်းမကို ဦးစားပေးပြီဆိုရင် သတိထားကြတော့
အပြင်မှာ ခြေရုပ်တော့မယ်ဆိုတာ...

ရုပ်

နာမ်နှစ်ပါးရှိတဲ့ လောကကြီးမှာ ငါ၊ သူတစ်ပါး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ ခွဲခြားပြောလိုက်ကြတာ Lady first တဲ့ မိန်းမဦးစားပေးပါတဲ့။ လူတွေမွေးဖွားလိုက်ကြတာ၊ မိန်းမဆန်တဲ့ ယောက်ျားနဲ့ ယောက်ျားဆန်တဲ့မိန်းမ တွေရှိနေတာ သိသိကြီးပါပဲ။ ပိုနဲ့မ (ကျားနဲ့မ) သတ္တဝါသဘာဝရှိနေကြတာပါ။ ယှဉ်တွဲနေထိုင်မှ မျိုးဆက်ပွားကြရတာမို့သတည်း။ နာတယ်မရှိပါ။ အမျိုးသမီးတွေ လူအာဇာနည်၊ သာသနာအာဇာနည်ဖြစ်ကြတာလည်း မနည်းလှပါ။

တချို့အမျိုးသားများ အမျိုးသမီးများ မီးဖွားသလောက်ပင် မစွန့်စားရဲကြပါ။ သိချိန်ကို မျက်စောင်းထိုးပြီးမျိုးဆက်ပွားပေးခဲ့ကြတဲ့ အမျိုးသမီးများကို လေးစားကြရ ပါမယ်။ တန်းတူထားနိုင်ကြရပါမယ်။

လောကကြီးမှာ အတူယှဉ်တွဲနေထိုင်နိုင်ရေးဟာ အရေးကြီးလာပါတယ်။ မိန်းကလေးချည်းထားတဲ့ ကျောင်းမှာဖြစ်ပွားတဲ့ပြဿနာဟာ အမျိုးသားကျောင်း များထက်မနိမ့်ကျပါဘူး။ ကျားနဲ့မအရက်အတူထိုင်သောက်ကြတဲ့ဘဝတွေလည်း ရောက်လာပါပြီ။ ကျားက မိုက်တယ်လို့ ပြောလို့မရတော့ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ လေဒီဖတ်စ် (Lady first) ဆိုပြီး မိန်းကလေးကို ခြောက်ထိုးပင့် ကော်နဲ့ “မေမေကြီး” နေရာကို ပို့ပစ်တတ်ကြပါတယ်။ ကျားပရိယာယ်က

မပရိယာယ်ထက်ပိုပါတယ်။ မိန်းမကို ဦးစားပေးသလိုနဲ့နှစ်ချတာကြာလှပါပြီ။ ဖောက် ပြန်တတ်တဲ့ ယောက်ျားမှန်သမျှဟာ အိမ်မှာမိန်းမကို ဦးစားပေးပြတာချည်းပါပဲ။

လက်မထပ်ခင်က ဖျာလိုလိပ်၊ ထိပ်ပေါ်မှာတင်ပြီး လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့ ဖျာလိုခင်၊ ခြေနဲ့နင်းကြတာပါပဲ။ Lady first တွေ၊ ဘာတွေမေ့ကုန်ကြတာပဲ။ လက်မှတ်မထိုးခင်က “ကမ္ဘာပေါ်မှာ ငါ့မိန်းမအလှဆုံးတဲ့။ လက်မှတ်လည်းထိုးပြီးရော ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ မိန်းမအားလုံးဟာ ငါ့မိန်းမထက်လှကြတာပဲ” ဖြစ်သွားရော။ တတ်လည်းတတ်နိုင်ကြတဲ့ယောက်ျားတွေပါ။

ကားဟောင်းတွေ ဘော်ဒီကျွဲလို့ လဲသလိုမျိုး၊ မိန်းမသားတွေကလည်း တစ်သားမွေး၊ တစ်သွေးလှပေမယ့် နှစ်သားမွေးရင် နှစ်သွေးကျွန်တာပါပဲ။ တစ်သား မွေး တစ်သွေးမလှခင်ကတည်းက ကိုယ်ဝန်ရပြီဆိုရင် ဖောက်ပြန်တတ်ကြတာပါပဲ။ ကားလဲသလို လဲချင်လာကြတာပေါ့။

အိမ်ထောင်ဦးအစ မပြည့်မစုံတာဝကနေ အိမ်ထောင်ဟောင်းတော့ ပြည့်စုံ လာပြီလေ။ ယောက်ျားသိက္ခာမကျအောင် အဝတ်အစားလေးဆင်ပေးကြတော့ ယောက်ျားလည်း သားသားနားနားဖြူဖြူစင်စင်၊ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ဖြစ်လာတာပေါ့။

ယောက်ျားသန့်ရှင်းဖြူစင်သလောက် မိန်းမကတော့ “သားကို သခင် လင်ကိုဘုရား” မည်ညစ်ပေတေလာတော့တာပဲ။ အဝတ်လျှော်ရလွန်းလို့ ပဲကြီး ရေပွဲဖြစ်လာတဲ့လက်ကိုကြည့်ပြီး

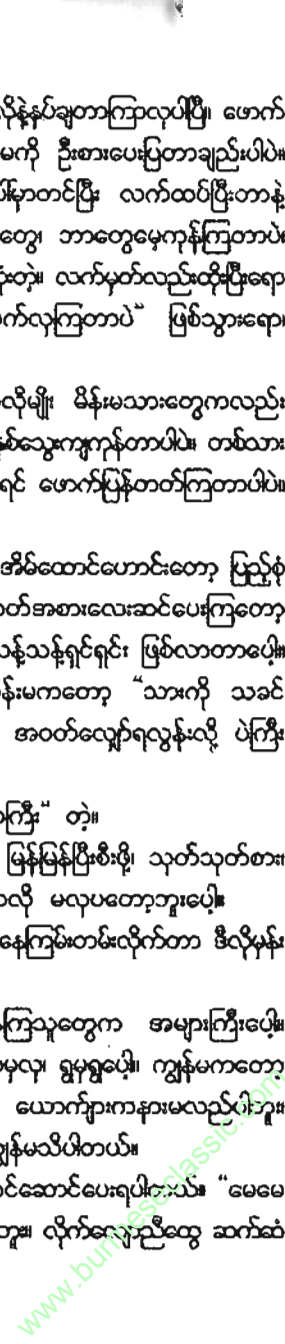
“မင်းကလည်းကွာ၊ လက်ကြီးက ရွံစရာကြီး” တဲ့။

အစားစားတော့လည်း အိမ်အလုပ်တွေ မြန်မြန်ပြီးစီးဖို့၊ သုတ်သုတ်စား၊ သုတ်သုတ်သွားရတော့၊ အမျိုးဘဝသူမြင်ခဲ့တုန်းကလို မလှပတော့ဘူးပေါ့။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ အစားကြမ်း၊ အနေကြမ်းတမ်းလိုက်တာ ဒီလိုနဲ့ သိရင် မယူပါဘူး” တဲ့။

သူနားမှာ “မေမေလေး” လုပ်ချင်နေကြသူတွေက အများကြီးပေါ့။ “မေမေလေး” တွေက အမျိုးလေးတွေဆိုတော့ လှမှလှ၊ ရွှံ့ရွှံ့ပေါ့။ ကျွန်မကတော့ ရွတ်တွဲနေပြီ။ သူ့အတွက်ပေးဆပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားကနားမလည်ပါဘူး။ ရွှံ့ရွှံ့လှလှလေးတွေကို သူစိတ်ဝင်စားနေတာ ကျွန်မသိပါတယ်။

မိန်းမဘဝဟာ သိပေမယ့် မသိချင်ယောင်ဆောင်ပေးရပါတယ်။ “မေမေ လေး” လောင်းလျာတွေကိုလည်း ထိပ်တိုက်မတွေ့ပါဘူး။ လိုက်လျောညီထွေ ဆက်ဆံ

ပေးရတယ်။ သူ့စိတ်လည်မသွားအောင်လည်း အလှလေးပြင်၊ မိတ်ကပ်လေးဖို့ပြီး ဟန်ဆောင်ပြီးလေး မကြာခဏ ပြုံးပေးရပါတော့တယ်။

ကလေးသုံးယောက်ရတော့လည်း မကွာမကွဲရအောင် ကျွန်မကပဲ ဆွဲထားရတာပေါ့။ ခုတော့ Lady Second မဖြစ်ရလေအောင် ကြိုးစားရတာက အိမ်ထောင်တစ်ခု စတင်ရတာထက် ခက်ခဲပါတယ်။ “မေမေလေး”ကို သွားကြမ်း ပြုလို့ကတော့ သူ့ဘက်ပါသွားမှာပေါ့။

ဒါကြောင့် အရင်ထက် နှလုံးပြု ချစ်ပြုကရတာပေါ့။ မသိလို့မဟုတ်ပေမယ့် မချီလို့ ပြုကြရတာပါ။ ကျွန်မကတော့ ခုထိ ယောက်ျားတွေကို မယုံမယိုင်၊ မိန်းမကို ဦးစားပေးပြီးဆိုရင် သတိသာထားကြတော့၊ အပြင်မှာ ခြေရှင်တော့မယ်ဆိုတာ။

Woeman World Jornal, Wednesday .12, September , 2012

သားကို သခင် လင်ကိုဘုရား

ယောက်ျားကို အသည်းစိတ်ထည့်လို့
ကြက်မီးကို ကိုက်နေတတ်သော မိန်းမတွေပါ...

မြန်မာ

မြန်မာတွေဟာ အစဉ်အလာက သင်ကြားပေးခဲ့ကြလို့ “သားကို သခင် လင်ကိုတုရား” ဆိုတာ နှလုံးသားထဲမှာ ရှိနေတာပါ။ အလိုလို နေရင်း ခေါက်ရိုးကျိုးနေကြတာပါ။

မြင့်မြတ်တဲ့ ယောက်ျားတွေကို ဦးချအိပ်တတ်တဲ့ မြန်မာမိန်းကလေးတွေရဲ့ ထုံးစံအတိုင်းပဲ ယောက်ျားစားကြွင်း စားကျန်ဆိုတာကိုသာ စားကြပါတယ်။ သားကို ကြက်သားထွင်ပေးပြီး ယောက်ျားကို အသည်းဖတ်ထည့်လို့ ကြက်ရိုးကို ကိုက်နေ တတ်သော မိန်းမတွေပါ။

ထမင်းပြင်ပြီးပြီဆိုရင် လက်ဆေးစလုံးကိုပါ ထိုးပေးပါတယ်။ လက်သုတ်ပင်၊ အရင်ချပေးမိရင် စိတ်ဆိုးတတ်တဲ့ အိမ်ဦးနှုတ်တွေကိုလည်း တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ အိမ်ထောင်ကွဲ၊ အိမ်ထောင်ပျက်တာဝကို စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့ပြီး တစ်သက်လုံး အရိုက် အနက်ခံခဲ့တဲ့ မိန်းမတွေလည်း တွေ့ကြရပါတယ်။

ရေလဲပုဆိုးပုံချခဲ့တာကို လျှော်ဖွယ် မီးပူထိုးပြီး ခေါင်းနှုတ်ကာ တန်ဖိုးထား ရတဲ့ ယောက်ျားပါ။ ယောက်ျားပျက်နာညှိုး၍ နောက်တစ်ယောက်ပြောင်းမှာစိုးလို့ ပျာယာခတ်ခဲ့ရတာ မိန်းမတွေပါ။

ထားရာနေ၊ စေရာသွားလို့ ယောက်ျားအလိုကျ ဆေးခင်ရွက်နေပေမယ့်

အလိုကို မကျနိုင်တာ ယောက်ျားပါ။ အထူးသဖြင့် မိန်းမတွေ ခေတ္တကိုယ်ဝန်
ဆောင်ချိန်မှာ သည်းမခံနိုင်ကြတာလည်း ယောက်ျားတွေပါ။

မိန်းမဘဝက ချက်ရင်း၊ ပြတ်ရင်း၊ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရင်းနဲ့ တုံးသထက်တုံး
လာကြပါတယ်။ ညံ့သထက်ညံ့လာကြပါတယ်။ စာမဖတ်၊ ဂျာနယ်မဖတ်တော့
ဘာမှလည်း မသိတော့ပါ။

“အမေကလည်း ညံ့လိုက်တာ” လို့ သားလုပ်သူက ပြောလာပါတယ်။
ခေတ်မီစမတ်ဖုန်းကို အမေမသုံးတတ်တော့ပါ။ တယ်လီဖုန်းကို ပြောင်းပြန်ပြော
တော့ သားလုပ်သူရယ်ပါတယ်။ ကွန်ပျူတာမနိပ်တတ်တော့ အမေက ညံ့လိုက်တာ
အမေအရွယ်တွေ လက်တော့(ပ်)ကိုင်နေပြီလို့ ပြောပြန်ပါတယ်။

ဘယ်လိုပြောပြော သားပြောသမျှက မှန်နေတော့ အမေငြိမ်နေရတော့
တယ်။ သားက သခင်ပါပဲလေ။

ယောက်ျားလုပ်တဲ့သူကလည်း မိန်းမစုမိဆောင်းမိပြီဆိုလျှင် သူကဗျာ
စာအုပ်ထုတ်ဖို့ပဲ ချောင်းနေတော့တယ်။

အိမ်ထောင်ကျခါစက “နွေဦးရဲ့ အိမ်မက်ချို” ဆိုတဲ့ ကဗျာစာအုပ်
စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ထုတ်တယ်။ မျက်နှာဖုံးကို ဆရာကြီး ယန်းအောင်ဖိုးကို ရေးဆွဲခိုင်း
တယ်။ ဆရာကြီးကလည်း စေတနာနဲ့ ရဲရဲနီနေတဲ့ နေမင်းကြီးနဲ့ ဖရဲသီးပုံဆွဲပေး
လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီခေတ်က တရုတ်ဖိတ်စာကလွဲရင် အနီရောင်မသုံးရတော့
နေမင်းက အနီတွေရိုက်ပြီးသားကို ပြန်ပြီး ရိုက်ရတယ်။

နေမင်းကြီးက မျှစ်စိုကြီးဖြစ်ပြီး နွေဦးရဲ့ အိမ်မက်ချိုက အိမ်မက်ချိုတွေ
ဖြစ်သွားတော့တယ် ဆိုကြပါစို့။

ကံဆိုးပြီး မိန်းမလက်ကောက်တစ်ကွင်း ပြုတ်သွားခဲ့တယ်။ ခုလည်း
ယောက်ျားဖြစ်သူက စာတွေပြန်ရေးနေတယ်တဲ့။ များလာရင် စာအုပ်ထုတ်ဦးမယ်တဲ့
ရုံးဦးမယ်။ ကုန်ဦးမယ်။

“အေးလေ ငါရှင်ဘုရင် ဘယ်နှစ်ပတ် လှည့်လှည့်ပေါ့”
ဆွဲကြီးလေး သမီးပေးထားတာ စိတ်ချရမယ်။ ယောက်ျားစာပြန်ရေး
နေပြီလေ။

Woeman World Journal, Wednesday 30, May, 2012

လင်ကောင်း သားကောင်း

မင်္ဂလာဆောင်တာပဲကွာ
တိုက်ပုံလေးကောက်စွပ်လိုက်ရင်ပြီးတာပဲ...တဲ့...

“ပါ”

ကောင်းဖြစ်ရင် လင်ကောင်းမဖြစ်နိုင်ဘူး” အမေက ဘယ်လိုမှာခဲ့မှာနဲ့ ကျွန်မကတော့ သူတစ်မျက်နှာ တစ်ရွာထင်ခဲ့တာပါ။ သူတို့သားတွေက မိဘအပေါ်အရမ်းရိုသေကြတော့၊ ကျွန်မလေးစားမိတာပေါ့။

သားတွေက အမေ အမေကို မျက်စောင်းတစ်ချက်အထိုးမခံဘူး။ မျက်နှာညှိမှာ စိုးကြောက်တဲ့သူလေ၊ ဘယ်လောက်ချစ်စရာ ကောင်းလိုက်သလဲ။ မင်္ဂလာဆောင်ရအောင်ပြောတော့ သူက သူ့မိဘကိုမပြောရဲဘူး။ ကျွန်မကပဲ သူ့ဦးလေးကနေတစ်ဆင့် နားဖောက်ခဲ့ရတာ။

“မင်္ဂလာဆောင်တာပဲကွာ၊ တိုက်ပုံလေးကောက်စွပ်လိုက်ရင်ပြီးတာပဲ” တဲ့။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်တယ်။ သူ့အဖေကြီးက တိုက်ပုံလေးကောက်စွပ်ပြီး မင်္ဂလာပွဲကို ကျင်းပပေးခဲ့တော့တာပဲ။ သူကတော့လခ အကုန်အပ်ခဲ့တဲ့ သားလိမ္မာဆိုတော့ ဘယ်ငွေရှိမှာလဲ၊ မင်္ဂလာပွဲမတိုင်မီကလည်း

“ငွေလက်ဖွဲနန်း၊ ပစ္စည်းမဖွဲ့နဲ့” လို့ပြောကြတာ ဘာပါလိမ့်လို့ သဘောမပေါက်ခဲ့ဘူး။ ခုမှသိတယ်။ မင်္ဂလာပွဲမှ မပြီးသေးဘူး။ လက်ဖွဲငွေဖလားပွဲတော်ကို သိမ်းပြီး ကုန်ကျစရိတ်နုတ်လိုက်တာ ကျွန်မတို့လင်မယား လက်ထဲသက်ဖွဲ့ဖန်ခွက်တွေပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့တယ်။

ယောက္ခမ မင်္ဂလာဆောင်ပေးပုံကို ကျွန်မအဖေက မျက်ရည်ကျပေးမယ့် ကျွန်မကကရမစိုက်ပေါင်း ပျော်ပျော်ကြီး သူတို့အိမ်ပေါ်ကို တက်ခဲ့ကြတော့တာပဲ။ အိမ်ပေါ်ရောက်ရောက်ချင်း ယောက္ခမသင်ခန်းစာ ပေးလိုက်ပုံက

“ရော့တံမြက်စည်းလည်း” တဲ့၊ တံမြက်စည်းထိုးပေးလိုက်တယ်။ ရှေးလူကြီးများ ချွေးမရွေးတော်ပုံများဆိုပြီး ကျွန်မစိတ်ထဲကနေ ချီးကျူးနေမိတယ်။ လင်မယားနှစ်ယောက် ပူးတွဲနေရင်လည်း အပြင်မတော်မနေရာဘူးဆို ဆုံးမတတ်သေးတယ်။ ထမင်းချက်၊ ငရုတ်သီးထောင်းအားလုံး စမ်းသပ်ခံရပေမယ့် ကျွန်မကတော့ ပျော်တယ်လေး ပျော်တယ်ဟေ့ပေါ့။

သူက ချစ်စင်စင်ကြင်နာစဖို့ ပန်းကန်ဆေး ခွက်ဆေးလုပ်တော့ သူ့ရဲ့အဖေ (ကျွန်မယောက္ခမ) ကခေါ်ပြီး “ယောက်ျားလေးက ယောက်ျားလေး အလုပ်လုပ်၊ မိန်းမအလုပ်ဝင်ကူလုပ်တာ စီးပွားမရှာတတ်တဲ့သူတွေ၊ စီးပွားဖိရှာ၊ ပန်းကန်မဆေးနဲ့” တဲ့။ သားကလည်း လိမ္မာရှာပါတယ်။ အဲဒီနေ့ကစပြီး ကျွန်မကို မကူညီတော့ဘူး။ စီးပွားရေးကလည်း ခွဲမထားတော့ အပြင်အလုပ်ကိစ္စဆိုရင် သူ့မိဘပေါ့။ ကျွန်မကတော့ သူ့လခလေးတော့ရပါတယ်။ မလောက်မငပေ့။

လင်မယားနှစ်ယောက်၊ စားချင်တာလေး အခန်းထဲမှာ ဝှက်စားရတယ်။ တစ်နေ့ကင်ဂင်ဝှက်စားနေတာတွေ့တော့ “ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ သားသမီးမွေးရ ကျွန်ုပ်တယ်” ဆိုတာနဲ့ ကျွန်မတို့ ဝှက်မစားကြတော့ဘူး။ သူ့ငွေလေးစုဆောင်းပြီး ပြင်ပလုပ်ငန်းလေး လုပ်ပြန်တော့လည်း “အိမ်ကြီးပေါ်အိမ်ငယ်ဆင်း၊ လေကြီးပေါ် လေငယ်ဆင်း” မလုပ်ရဘူးလို့ ပြောပြန်တယ်။ အပြောမှာတော်တော်တော်တဲ့ ယောက္ခမ။

ကျွန်မတို့ အတူနေတာကြာလာတော့ ကျွန်မမိသားစုဖြစ်လာပြီ။ မနက်လေးနာရီထမင်းချက်၊ သူညီတွေ့အတွက် ထမင်းဘူးပြင်ပေးပြီး တစ်အိမ်လုံးစာမီးပူတိုက်၊ အဝတ်လျှော်လုပ်ပေးလိုက်တော့၊ သူတို့အိမ်ဖော်မလိုတော့ဘူး။ အိမ်ဖော်အစား ချွေးမတစ်ယောက် ရောက်လာပြီလေ။

ခုတော့ပြဿနာတက်ပြီ။ ကျွန်မကိုယ်ဝန်ရလာတော့ ရုပ်ရှင်ထဲမှာလို ပျော်လိုက်ကြမလားမှတ်တယ်။ ကိုရီးကားထဲကလို “မြေးချီချင်ပြီ” လို့မှတ်တယ်။ စောစောစီးစီးအိမ်ထောင်ကျခါစ ကိုယ်ဝန်တန်းယူရမှာမလားလို့ ကန့်ကွက်ကြတယ်။ တော်သေးရဲ့ မဖျက်ဆီးခိုင်းလို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

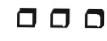
ပိုက်ကြီးတပြည့်နဲ့ ဂုန်းရုန်းလုပ်ပေးတာ နေ့စေ့လစေ့ရောက်တဲ့ အထိပါပဲ။

သမီးငယ်လေးမွေးပြီးလို့ အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်းပဲ “ညည်းကလေးထိန်းဖို့တို့ မအားကြဘူး။ အခုအိမ်ကို ခြောက်လလောက် သွားနေလိုက်၊ မောင်မိုး လိုက်ဖို့ပေးလိမ့်မယ်တဲ့”

ကျွန်မအမေအိမ်ကို သမီးလေးနဲ့ပြန်တက်လိုက်ရတယ်။ အမေကတော့ ပြုံးပြုံးကြီးခေါ်ကြီးပြီး “ရခါစတော့ ပျော်တယ်ဟေ့ပျော်တယ်ဟေ့နဲ့ ယောက္ခမအိမ်တက် သွားလိုက်တာ၊ ခုတော့ကလေးပိုက်ပြီ၊ အမေအိမ်လေးဖက်ထောက်တက်ရတာပေါ့ သမီးရယ်” တဲ့။

ကျွန်မလင်ကောင်း၊ သားကောင်းရလာပုံကို ပြောပါတယ်။

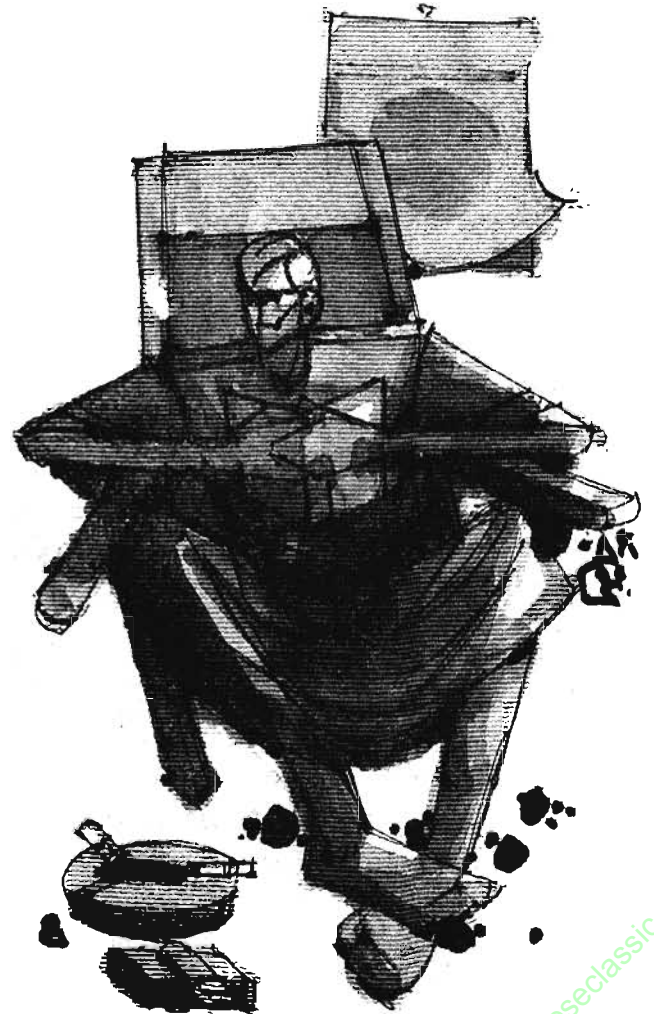
Woeman World Jomal, Wednesday 6, February , 2013

www.burmeseclassic.com

ယောက်ျား=ဟောက်စား

သူကတော့ အိမ်မှာဆိုဟန်နဲ့ပြီးနေတာ သူ့ကိုဆရာမလုပ်နဲ့
"ငါ့ပေါ်က ပေါင်းပဲ၊ တို့အပေါ်ဆရာမရှိ"ထဲကပဲ...

မသိပါဘူးကွာ”

ယောက်ျားရဲ့ အမြဲတမ်းမြည်တွန်သံပါ။ ယောက်ျားက ကျွန်မ ဘာလုပ်လုပ် ကျေနပ်ဟန်မတူဘူး။ ကျွန်မကလည်း မသိတာများနေတတ်တာ၊ တော်သေးရဲ့ ပြုမူမှုတွေကြောင့်ကလေးရဲ့အဖွဲ့အစည်းမှာ အနိမ့်မခံရတာ၊ ဆွေညီညီလာလို့မှစကား မပြတ်တတ်ရင် သူကဆူရော့၊ ဒီစကားဒီလိုပြောပါလား။ ဟိုစကားဟိုလိုပြောပါလား။

သူကတော့ အိမ်မှာဆိုမာန်ပြီပဲနော်။ သူ့ကိုဆရာမလုပ်နဲ့ “ဒီပေါက် ပထမပိ တို့အပေါ်ဆရာမရှိ” ထဲကပဲ သူ့ရဲ့ဆွေညီညီမလာပါစေနဲ့ ဆုတောင်းနေရတာ။ သူ့ရဲ့မှာ ကောင်းပြောရတာ မလွတ်လပ်တော့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံး ဝိုင်းလည်ပြုံးပြုံးနဲ့

ယောက်ျားရဲ့ပေးတက်စားကတော့ တောက်ကြွားပါရဲ့၊ ကလေးတွေ ကအစ အားလုံးငြိမ်သက်နေကြတာပဲ။ ကလေးတွေကလည်း ဖအေဆိုတော့ ကြောက်ကြ တာပေါ့။ တိတ်ဆိတ်နေတာပါပဲ။

“အိမ်အလုပ်—ဖနောင်နဲ့ပေါက်ရင်တောင်ပြီတယ်” ယောက်ျားက ကျွန်မကို ဒီအတိုင်းပြောပေးမယ်။ အိမ်အလုပ်ကို သူလုပ်တာတစ်ခါမှမရှိခဲ့ဘူး။ အိမ်အလုပ်ကို ကူဖို့ပြောလေတော့။ “အိမ်အလုပ်က ယောက်ျားအလုပ်မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ယောက်ျား တံမြက်စည်းလည်းတာ အမှိုက်ပစ်တာ၊ ပန်းကန်ဆေးတာ တစ်ခုမှ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့အပြောကတော့ အိမ်အလုပ်ဆိုတာ ဖနောင်နဲ့ပေါက်ရင်တောင်ပြီပဲသတဲ့။ ဖနောင်နဲ့ပေါက်ဖြစ်လို့ ကျွန်မတစ်ယောက်ထဲ အိမ်အလုပ်တွေ လုပ်နေရပါတယ်။

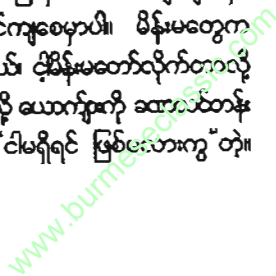

အိမ်မှာခွင့်ရက်မပျက် အိမ်အလုပ်လုပ်နေရတာ၊ ဖျားရင်တောင် ဆေးသောက် ပြုလုပ်နေရတာ၊ ကလေးကိုထိန်းတာကအစ၊ ယောက်ျားကလေး မချီတူးတဲ့၊ ကလေး နို့ဖိုအရွယ်တုန်းက အိမ်ရှေ့ပျက်လို့ ပင်ပန်းနေလည်း ယောက်ျားကဟောကပြီအိမ်နေ လေရဲ့၊ ယောက်ျားအလုပ်ထဲမှာ အဆင်မပြေလာရင် မျက်နှာက လင်ပုတ်ဖမ်းသလိုပဲ။ ညီမည်ပြီပြန်လာတယ်။ ဒီအခါအားလုံးက မျက်နှာချိုသွေးကြရတယ်။ အချိန်အကဲကြည့်ပြီ သူပျော်အောင်လုပ်နေကြရတယ်။ မအားရတဲ့ကြားကကျွန်မ မိတ်ကပ်လိမ်းပြီး နှုတ်ခမ်းနီဆိုးပြုရတော့တာပေါ့။

ယောက်ျားမျက်နှာသာလာရင် ကြည့်ပြီးတော့ဆိုကြရသလို၊ မသာမယာ ဖြစ်လာရင်လည်း နောက်ဆုတ်ခစားကြရပါတယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာ ဟာ အိမ်ရဲ့သာယာမှုပါပဲ။ အိမ်မှာယောက်ျားအလုပ်လည်း ကျွန်မ၊ မိန်းမအလုပ်လည်း ကျွန်မပါပဲ။ မိန်းမတို့ ယောက်ျားတို့ဆိုတာ အိမ်ဖော်တစ်ယောက် ရသွားတာပါပဲ။

လခကိုအကုန်အပ်ပြီး အကုန်ပြန်ရအောင် တောင်းတာကလည်း ကျွန်မ ယောက်ျားရဲ့ အတတ်ပညာပါပဲ။ မိန်းမမှာ သုံးစရာမရှိတော့လို့ ရှာပေးဖို့ကတော့ မစဉ်းစားပါဘူး။ သူ့သုံးစရာလိုရင် ပေါင်၊ နှံ၊ ချော့၊ ဝှား ရှာပေးရတာကျွန်မပေါ့။ သူကတော့ပြောရတယ်။ လခအကုန်အပ်သားပဲ။ အောက်ဆိုက်ကတော့ ရိုးရိုး သားသားမို့ မရှာတတ်ဘူးတဲ့။ ကျွန်မယောက်ျား ရိုးသားတာကတော့ အလုပ်ခွင်မှာ ကြိုးစားပြီး အိမ်မှာ ပင်ပန်းပြတော့ အိမ်ရိုလူကုန်နိပ်နယ်ပေးကြရသေးတယ်။ အိမ်အလုပ်လုပ်တဲ့ ကျွန်မကတော့ ကိုယ့်ပတ်ကြောကို ကိုယ်ဆွဲနေတော့တာပေါ့။ ယောက်ျားကလခအပ်တယ်ဆိုတာ ပြန်ယူတာ၊ ကျွန်မကလခ(ပိုက်ဆံ) ရအောင်ရှာ ပေးပြီး အိမ်အလုပ်ကို အခမဲ့ လုပ်ပေးနေရတာလေ။

တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ယောက်ျားရှိတော့ အားရှိတာပေါ့။ ယောက်ျားမရှိတဲ့ အိမ်မှာ တံခွန်မရှိတဲ့တရားလိုပါပဲတဲ့။ ယောက်ျားရင်မှာကြီးတစ်ယောက် အိမ်ရှေ့ထိုင်နေ တော့ တင့်တယ်တာပေါ့၊ ရေတင် ရေခပ် သူမလုပ်ပေးတာကလွဲရင် အားကိုးရတာပါပဲ။ ယောက်ျားပြန်လာပြီဆိုရင် ခူးခပ်ကျွေးမွေး ပန်းကန်ဆေးရတာလည်း ကျွန်မအတွက် အရသာ တစ်ခုပါ။ အရသာဆိုတာ ယောက်ျားကို ပြုစုခြင်း ဖြစ်မှာပါ။ ယောက်ျားမျက်နှာ သုန်မှန်နေတာထက်၊ ပြုံးနေတာက ကျွန်မကိုဘဝင်ကျစေမှာပါ။ မိန်းမတွေက ဘယ်လောက်ပင်ပန်း ပင်ပန်း ယောက်ျားစားကောင်းတယ်။ ငိုမိန်းမတော်လိုက်တာလို့ ပြောရင် ကျေနပ်နေကြတာပါ။ မိန်းမတွေက ပင်ပန်းသွန်းလို့ ယောက်ျားကို ခဏသာတန်း သွားတက်ခိုင်းရင်တောင် ပြောနေကျတဲ့ စကားက “ငါမရှိရင် ဖြစ်ပေးဘူးကွ”တဲ့။

မိခင်စိတ်ဓာတ်

BURMESE CLASSIC

ကျောင်းဆိုင်တာ စာသင်တဲ့နေရာသက်သက်လို့ပဲ
သတ်မှတ်ကြတယ် မဟုတ်ပါဘူး ...

ကျောင်း

ဆိုတာ စာသင်တဲ့နေရာသက်သက်လို့ပဲ သတ်မှတ်ကြတယ်။ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘဝကိုပြင်ပေးရတဲ့ထိန်းကျောင်းပေးရတဲ့ နေရာဖြစ်ပါတယ်။ ဘဝပေါင်းများစွာ မတစ်ရာသားပေါင်းများစွာကို သွန်သင်ပုံပြင်ဖြင့်တင် ပေးနေရပါတယ်။

မိကွဲ၊ ဖကွဲ၊ မိမိဖုံ၊ ဖမိဖုံများကိုလည်း ကျောင်းကလက်ခံ သင်ကြားပေးရပါတယ်။ မိကွဲ၊ ဖကွဲ ကလေးများဟာ စိတ်ခံစားမှုအခြေအနေမတူညီကြပါ။ မိဖုံဖမိဖုံ မတူညီနိုင်ကြပါ။ ဒါကြောင့်မိကွဲ၊ ဖကွဲကလေးများကို Problem Child လို့ခေါ်တွင်ခဲ့ကြတယ်။

ပိုင်တာ၊ မိုင်တာကအစ၊ ရန်ဖြစ်တာ၊ အလိုမကျတာ၊ စာမကျက်နိုင်တာ၊ ကျောင်းပြေးတာကအစ ဖြစ်တတ်တာမို့ အများက Child With Problem လို့ခေါ်ကြဖို့ ပြောင်းလဲပြောဆိုတာကိုလည်း မှတ်မိနေပါတယ်။

မိကွဲ၊ ဖကွဲ၊ မိမိဖုံ ဖမိဖုံ ဖြစ်ကြရတာက အမှန်တော့ ကလေးကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ပြဿနာမဟုတ်ပါဘူး။ နယ်ခြေလှည့်အတွက် ပညာမာနပြင်ကြတဲ့အတွက် စီးပွားရေးပြင်ကြတဲ့အတွက် ယောက်ျား၊ ယောက်ျားမတွေကြောင့် စတဲ့အကြောင်းများစွာကြောင့်အရာမှာ ကွာရှင်းမှုများဖြစ်လာကြပြီး စားစာခံများကတော့ ကလေးသူငယ်များ ဖြစ်ကြပါတယ်။ အပြစ်မဲ့တဲ့ကလေးငယ်တွေ ကျောင်းရောက်လာကြရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တွေ့ရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ကလေးငယ်တွေကို အကြင်နာတွေနဲ့ ဖျိုးထောင်ပေးသင့်ပါတယ်။ ကလေးများအနေနဲ့ အမိမိရိုလို့ဖြစ်ဖြစ်၊ အဖဖရိုလို့ဖြစ်ဖြစ်၊ မိခင်စိတ်ဓာတ်နဲ့

နွေးနွေးထွေးထွေး ရင်ခွင်ပိုက်ပေးကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ယောက်ျားရင်မာကြီးက မိခင်စိတ်ဓာတ် ဘယ်လိုထားရမှာလဲဆိုပြီး အံ့ဩနေကြမှာပါ။ ဘယ်သူ့မဆို မိခင်က မွေးဖွားခဲ့ကြတာပါ။ မိခင်စိတ်ဓာတ်ကို မိခင်ဆီက ရယူအတုခိုးကြရမှာပါ။

မိခင်ဆိုတာ သားသမီးကန်ကျောက်တာ၊ သားသမီးဆိုတာ ချိုးပေးရတာ၊ အနှံ့တာခံရတာတွေဟာ ဆရာရေး၊ ဆရာမတွေရော အားလုံးဆီမှာ ရှိသင့်ကြတာပါ။

ဖခင်တွေက ငွေရှာရတာပင်ပင်ပန်းပန်း၊ စွန့်စားရတာတွေက သူ့ရဲ့ ဂုဏ်သတ္တိတွေပါ။ ဖခင်ဆိုတာအလုပ်များကြတာကြောင့် ဆုပေးပွဲတွေဆိုရင် မိခင်တွေကများပြီး ဖခင်တွေက မလာကြတာများတယ်။ တချို့လည်း မိတူနဲ့ညီလာကြပါတယ်။ မလာနိုင်ကြတာများတယ်။ ဘာပဲပြောပြော ဖခင်မှာလည်း ဂုဏ်ယူစိတ်ရှိနေမှာပါ။

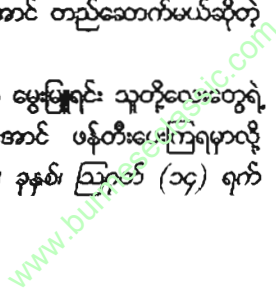
မိခင်ကတော့ အမြဲပါနေတတ်ပါတယ်။ အမိမဲ့နေရင်တော့ အဖက အဲ့ဒီတာဝန်ကို အမိအစားတာဝန်ယူရမှာပေါ့။ အဘတို့ ဆရာတွေလည်း အမိအစားတာဝန်ယူအားပေးလို့ ရရှိပါတယ်။ ဒီလိုပဲ မိဖုံဖမိဖုံ ကိုယ်အင်္ဂါချဲ့တဲ့တဲ့ ကလေးတွေ (IE) လို့ခေါ်တဲ့ မသန်စွမ်းကလေးတွေကိုလည်း အားပေးသင်ကြားကြရတယ်။ လက်မရှိပေမယ့် ခြေနဲ့ရေးပြီး ထူးချွန်ခဲ့ကြတဲ့ "စုပုံချစ်" တို့လို သမီးလေးမျိုးတွေ၊ မျက်စိမမြင်ပေမယ့် ထူးချွန်စွာ စာမေးပွဲအောင်နိုင်တဲ့ ကလေးတွေ ပေါ်ထွန်းခဲ့ကြတာလည်း မိခင်စိတ်တွေ ကြောင့်ပါ။ ဘဝဆိုတာ ပြည့်စုံမှ ဘဝမဟုတ်ပါဘူး။ ဘဝကို ပြည့်စုံအောင်လုပ်နိုင်မှ ဘဝပါ။ ဘဝကိုကူညီချင်တဲ့ စေတနာရှင်တွေလည်း နေရာဒေသအသီးသီးမှာ ပေါ်ထွန်းလာခဲ့ကြပါပြီ။ ပန်းတိုင်းပွင့်ပြီး ပွင့်တဲ့ပန်းတိုင်းမွှေးစေချင်တာက ဆရာ၊ ဆရာမများရဲ့ စေတနာပါ။

World vision Myanmar က အောင်ပုဒ်အဖြစ်နဲ့ "စုံလင်ပြည့်ဝဘဝများ ကလေးငယ်တိုင်း ရစေသား၊ နည်းသားတိုင်းခံယူရန် တိုးပွားအမြဲ ဆုတောင်းပန်" လို့ခေါ်ညွှန်းခဲ့ပါတယ်။ ဘဝတွေပြည့်စုံဖို့ ပြည့်စုံတဲ့သူတွေကလည်း ကူညီကြရမှာပါ။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် မပြည့်စုံကြရတဲ့ ကလေးများကလည်း အားငယ်စိတ်ပျောက်ပြီး ဘဝကိုဖြစ်သလိုမတည်ဆောက်တဲ့ ဘဝကိုဖြစ်အောင် တည်ဆောက်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်ထားရှိကြရပါမယ်။

အဘတို့ကလည်း မိခင်စိတ်ဓာတ်ဆိုတာကို မွေးမြူရင်း သူတို့လေးတွေရဲ့ မပြည့်မစုံတဲ့ဘဝတွေကို စုံလင်ပြည့်ဝဘဝများဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးကြရမှာလို့ ထင်ကြောင်းပါ။

ယဉ်ကျေးလိမ္မား ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ် (၁၄) ရက်

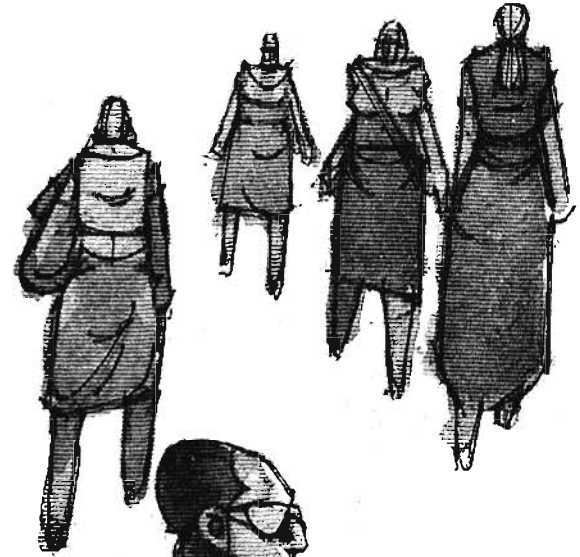
□ □ □

ရင်ခုန်တာ အချစ်လား

အာလည်အာပြေးအရွယ်လေးတွေကို
ရင်ခုန်ပြီးတော့ ကြည့်နေမိဘယ်...

ရှင်လှီယာကုံး

ဆက်၍ခေါ်မည်ခိုင်” တို့ဆို လက်ကမချချင်ခဲ့ပါဘူး။ အလယ်တန်းကျောင်းသား ဘဝမှာ လွယ်အိတ်ထဲကျောင်းစာအုပ်သာမပါဘဲ အဲဒီဝတ္ထုနှစ်အုပ် အမြဲပါတယ်။ ဆရာမတွေရိုက်တာခံပြီး ရင်ခုန်ခဲ့ရတဲ့ စာအုပ်နှစ်အုပ်ပါ။

“သူငယ်ချင်းလို့ပဲ ဆက်၍ခေါ်မည်ခိုင်” ဝတ္ထုတွေထဲက စွယ်တော်ရွက်တွေ ကို လိုက်နာရင်းနဲ့ စွယ်တော်တွေလည်းကုန်၊ အပင်တွေလည်း ခြောက်ကုန်ရတာပေါ့။ အဲသည်လောက် ရင်ခုန်ခဲ့ရတာ။

အခု အဘကိုအဲဒီစာအုပ်တွေ ပြန်ဖတ်ဖို့မပြောနဲ့ အနားမှာတောင် မထား တော့ဘူး။ ဆရာကြီးရဲ့အနုပညာကို အလေးမထားတာ မဟုတ်ဘူး။ အဘရင်က မခုန်နိုင်တော့တာ။ ဟိုတစ်နေ့က နွယ်ကုသိုင်းဆရာမစာအုပ်တစ်အုပ်ဝယ်ခဲ့သေးတယ်။ ရင်ခုန်သံမြန်စေတဲ့ အချစ်စာရေးဆရာကြီး နွယ်ကုသိုင်းလည်း တရားဖက်နေပြီပေါ့ လေ။ မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)လည်း အဘရင်ကိုတလုပ်လုပ်ခုန်စေခဲ့တာပေါ့။ ခုတော့ တပင်တည်းရင်ထဲကနွယ်ကိုလည်း ခုတ်လုပ်ဖတ်လိုက်ပါပြီ။ ချစ်သူရေ ရှေးမချိန်နဲ့ မင်းအသားတွေ ပွန်းပဲ့ကုန်ပါပြီလို့လည်း မတမ်းတနိုင်တော့ပါဘူး။

ဘာပဲပြောပြော အရွယ်တွေကစကားပြောလာတာကို အရင်က “အလှကို ထာဝရ” ထင်ခဲ့လို့ တမ်းတမ်းတော တြစ်ခဲ့တာ။ ငယ်ရွယ်သူကို “သစ်ရွက်လုပ်ရင် ရယ်ချင်နေတဲ့ အရွယ်” ဆိုတာ တကယ်ကြည့်ရလှပေတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက လှေကားကိုနှစ်ထစ်လောက်ကျော်ပြီး နင်းခဲ့တယ်။ ခုတော့အဘမှာ လှေကားတစ်ထစ် တစ်ထစ်ကို ခါးကုန်းပြီးတက်နေရပြီလေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် “ငယ်ဂုဏ်” ဆိုတာတကယ်ရှိ တာ။ ငယ်ဂုဏ်ကို ထာဝရလို့ ထင်နေကြတာ။ အထင်မှာကြတာ။ အမွှာပုထုစဉ်တွေကို။ ဒါကြောင့်နှစ်သက်လို့ခွဲလမ်း ခွဲလမ်းလို့ အဝိစွာဖြစ်ကြတာ။ မြေးမလေးတို့ကို သည်အချိန် မှာ ရှင်ပြလို ဘယ်နှားလည်လိမ့်မလဲ။ အဘလည်း အဲဒီတုန်းကနားမလည်ခဲ့ပါဘူး။

ခုတော့— ဝတ်မှုန်ရွှေရည်လေးလှတယ်။ လန်းတယ်။ အဘကတော့ သူ့အမေပုံကြီးကိုပဲ မြင်မိတယ်။ မင်းသမီးပေါက်စလေးတွေကို ကြည့်တိုင်သူတို့ အမေတွေချည်း မြင်နေတော့တာပဲ။ ဒါလည်း အရွယ်ပဲထင်ပါတယ်။

မြတ်စွာစာရေးက အဘတို့ကို ကရုဏာနဲ့ပဲ ကြည့်တော်မူတယ်။ အဘတို့က အရှုတွေနဲ့ပဲ။ အဘလည်အဘမြေးအရွယ်လေးတွေကို ရင်ခုန်ပြီတော့ ကြည့်နေမိတာ။ အဲဒါ— အချစ်လား။

—အေရီ”

ဝတ်မှုန်ရွှေရည်က လက်ကလေးကော့၊ နှုတ်ခမ်းလေးရှေ့ပြတော့ ရင်ခုန်ရတာ အမှန်ပါ။

သည်ကလေးမလေးက ထက်ထက်မိုဦးကို ဆက်ခံသူပဲ။ မျက်နှာအနုအရာ အမျိုးမျိုးနဲ့ရုံပြု စုပြု တွန်းပြန်သွက်လက်ချက်ချာလိုက်တာ။ ပီတိငယ်ဂုဏ်လေးပဲ။ မိုးယုတ်၊ စံရတီမိုးမြင့် အားလုံးလည်း တင့်တယ်ကြပါတယ်။ နောက်ပေါက် မင်းသမီးတွေကို အဘကမြေးမလေး မေးမေးပြီး ရင်ခုန်နေရတယ်။ တော်လည်းတော်၊ လှလည်းလှကြတာကို။

အဘတို့ ခေတ်တုန်းကလည်း ခင်သီတာထွန်း၊ နွယ်ကုသိုင်းနောက်ပိုင်း တင့်တင့် ထွန်း၊ နန္ဒလှိုင်အားလုံးလှကြတော်ကြတာပါပဲ။ မိုးမြင့်အောင်ရဲ့ နှလုံးသားရင်ခုန်သံ ဆိုရင် နှလုံးရပ်မတတ် ကြိုက်ခဲ့တာပါ။

အခု ခင်သီတာထွန်း၊ နန္ဒလှိုင်တို့လော့၊ လှလာလိုက်တာ အဘတော့ ခံစားလို့ မရနိုင်တာပါ။ အနုပညာ ကဝေမကြီး” ဖြစ်တဲ့ မိုးမြင့်အောင်၊ အနုပညာ အစွမ်းတော့ ပြနိုင်ပါရဲ့။ အဘရင်ကို မခုန်စေတော့ပါ။ ထက်ထက်မိုဦး အနုပညာတွေ ထက်သန်လာပေမယ့် ငယ်ငယ်က “ဒေဏ” လို့ခေါ်ကြတာကို အဘအထိခွဲနေတုန်းပါ။

အဘတို့တွေ ရင်ခုန်ကြတာ အရွယ်တွေက စကားပြောဟန်ရှိပါတယ်။ အဘငယ်ငယ်က ဆရာကြီး တက္ကသိုလ်တုန်းနိုင်ရဲ့ “နွေကန္တဝဠီ” “သူငယ်ချင်းလို့ပဲ

ဘယ်လို ပြောရမလဲ

ဆရာမလေးတွေ စာသင်ကောင်းကြပါတယ်
ရှာထဲက အဆောင်ရောက်တော့ ဘောင်းဘီတိုလေးတွေနဲ့...

“ဘယ် လိုပြောရမလဲ မသိဘူး” စားဝတ်နေထိုင်မှုမှာ တူတူတန်တန်ဆိုတာ ရှိတယ်။ တူမတူတာကိုး၊ တူတူတန်တန် မဝတ်စား မနေထိုင်တတ်ရင် မတူမတန်ဖြစ်နေမှာပေါ့။

ထက်မြက်ပြည့်စုံတဲ့ မိန်းမသားဖြစ်ဖို့ သပ်ရမ်း သွက်လက်နေရမယ်။ ဘာဘဲ ဆရာမကြီးက Smart and Sharp (စမတ်နဲ့ရှပ်) ဖြစ်နေရမယ်လို့ ဆုံးမခဲ့တယ်။ စမတ်(smart)မဖြစ်ဘဲ ထင်ရှားတောင်ဆွဲနေရလို့ကတော့ ထက်မြက်သူ မဖြစ်နိုင်ဘူး။

ဆရာမကြီးက ပြောခဲ့တယ်။ တို့က မျက်စိကြည့်မှ သိတာမဟုတ်ဘူး။ နောက်စေ့နဲ့ကြည့်ရင်လည်း သိတာပဲ။ ခြေနှင်းတဲ့အသံကစပြီး နားထောင်လိုက်ရင် အဆင့်အတန်းရှိမရှိ သိသတဲ့။

ပြောလိုပြောတာမဟုတ်ဘူး ဆရာမကြီးက စည်းကမ်းကြီးလွန်းတော့ ဘာဘဲဝယ်စဉ်က သိပ်တည့်ကြတာမဟုတ်ဘူး။ မိနပ်ချွတ်ပုံကအစ သူကကြည့်တာ၊ နှစ်ဖက်ရုံညီအောင်ချွတ်ထားရင် သတိသမားတဲ့။ ဘယ်တစ်ဖက်၊ ညာတစ်ဖက် ချွတ် ထားရင် ဖြစ်ကတတ်ဆန်းသမားတဲ့။ သူ့ရှေ့မှာ ချွတ်တာကအစ သတိထားခဲ့ရတယ်။

စည်းကမ်းကြီးတဲ့ ဆရာမကြီးတွေများ “ဘယ်လိုပြောရမလဲလို့” လိုက်ကြည့် နေတယ်ထင်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကိုယ်တိုင်ညွှတ် အနေအထိုင်၊ အပြောအဆို၊ အဝတ်အစား ကျစ်လျစ်တာကိုး ဘာဘဲတို့ကတော့ သူ့ကို အပျိုကြီးမို့ ရစ်တယ်လို့

စွပ်စွဲခဲ့ကြတာပဲ။ သူ့ရှေ့ကို မနေရဲဘူး။ သူ့စည်းကမ်းကို မလိုက်နာနိုင်ကြဘူး။

ဒါကြောင့် ဆရာမကြီးက သွန်သင်တယ်။ ဘာဘဲတို့က စည်းကမ်းသိပြတယ်။ စမတ်နဲ့ရှပ်ကနေ၊ စမတ်နဲ့ရှပ်လို့တောင် အနောက်ပြောင်ခဲခဲ့ရတယ်။ ခုတော့ သူ ကျော့တွေကို ပြန်ပြုသတိရနေတယ်။ တိုက်ပုံမဝတ်ချင်တဲ့ ဆရာမကြီးလို့ အလှောင်ခံရ တယ်။ ခေါင်းမပြီး မုတ်ဆိတ်မသင်ဘဲ ဖြစ်ကတတ်ဆန်းနေတော့ ကျောင်းစောင့်နဲ့ အမှာခံရ၊ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ အဟားခံရနဲ့ ဖြစ်နေရတယ်။

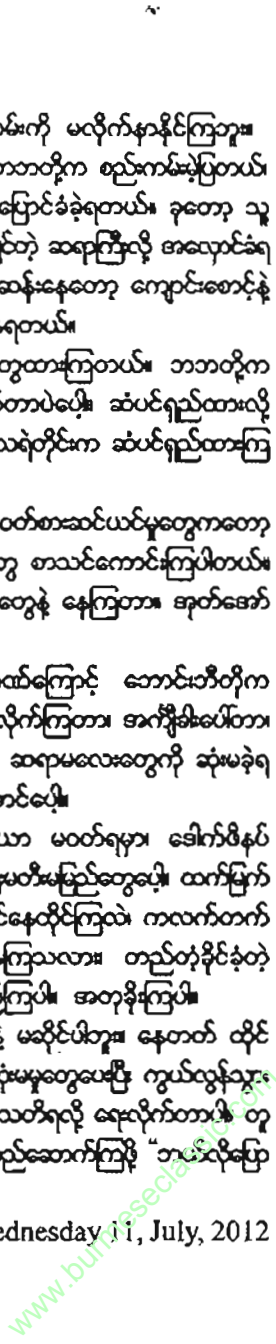
ဘာဘဲတို့ခေတ်တုံးက ဆံပင်အရှည်ကြီးတွေထားကြတယ်။ ဘာဘဲတို့က လည်း ထားချင်တယ်။ ဆံပင်ကုပ်ဝဲနဲ့ဆို သိပ်မိုက်တာပဲပေါ့။ ဆံပင်ရှည်ထားလို့ လမ်းသရဲ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတော့အဖေက “လမ်းသရဲတိုင်းက ဆံပင်ရှည်ထားကြ တယ်” လို့ ပြောဆို ဆုံးမခဲ့ဖူးတယ်။

သရုပ်ပျက်ဝတ်စားမှု၊ မိမိနဲ့မလိုက်ဖက်တဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတွေကတော့ မိမိရဲ့ရှုထင်ကို ညှို့ဖေမှာ အမှန်ပဲပဲ။ ဆရာမလေးတွေ စာသင်ကောင်းကြပါတယ်။ ရွာထဲက အဆောင်ရောက်တော့ ဘောင်းဘီတိုလေးတွေနဲ့ နေကြတာ။ အုတ်အော် သောင်းနှင်း ဖြစ်ကုန်ကြရော။

အိုက်တော့အိုက်တာပေါ့။ ဆရာမဆိုတဲ့ဂုဏ်ကြောင့် ဘောင်းဘီတိုက ဝတ်ကိုမဝတ်သင့်တာပဲ။ အဆောင်မှာဝါးကနဲ ရယ်လိုက်ကြတာ၊ အက်ဘီခါးပေါ်တာ၊ ဂါဝန်နဲ့နေတာကို ဘာဘဲတို့က လူကြီးပိုင်းအနေနဲ့က ဆရာမလေးတွေကို ဆုံးမခဲ့ရ တယ်။ တစ်ရပ်တစ်ရွာမှာ လူအထင်သေးမခံရအောင်ပေါ့။

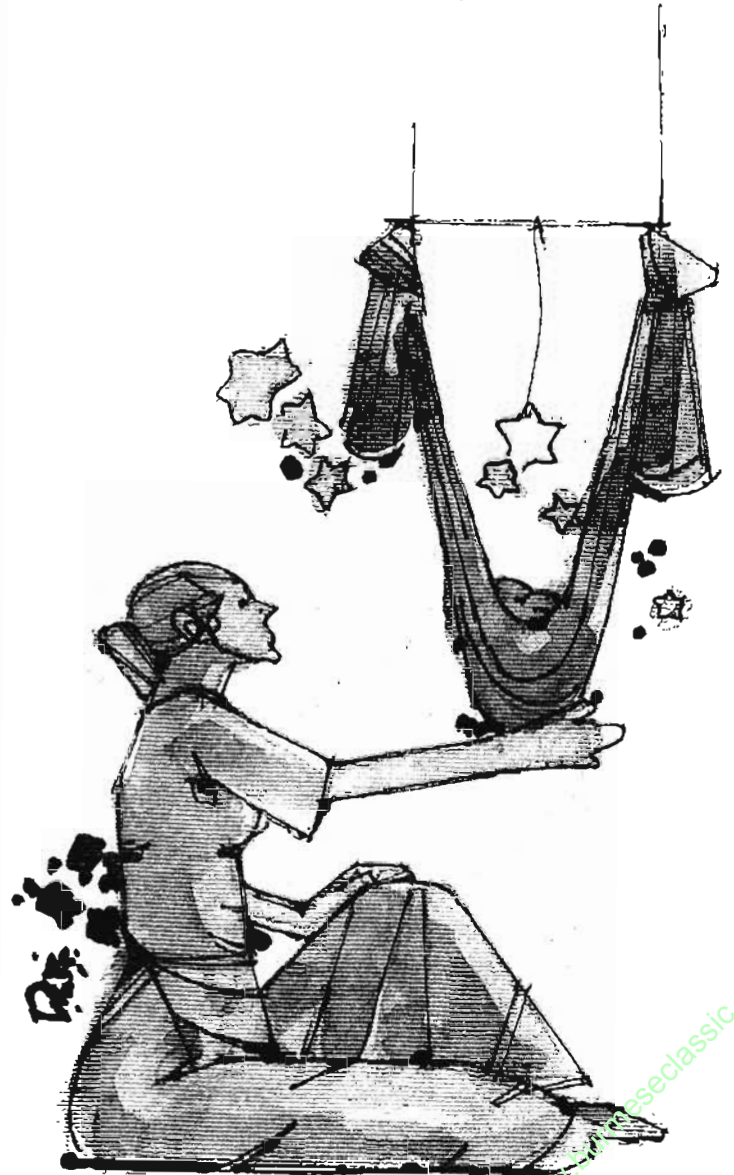
ကျောင်းမှာဆံပင်ဆံထုံးထုံးရမှာ၊ ဘရာဇီယာ မဝတ်ရမှာ၊ ဒေါက်မိနပ် မစီရမှာတွေကတော့ ဆရာမကြီးတွေပေးမယ့် မပြောမပြီးပတ်မပြည်တွေပေါ့။ ထက်မြက် ပြည့်စုံတဲ့ မိန်းမသားတွေ ဘယ်လိုဝတ်စား ဆင်ယင်နေထိုင်ကြလဲ။ ကလက်တက် တက်၊ ပျက်တက်တက်၊ ဝတ်ကြ၊ ပြောကြ၊ နေကြသလား။ တည်တံ့ခိုင်ခံ့တဲ့ အနေအထိုင်တွေကို မိမိပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှာကြည့်ကြပါ။ အတုခိုးကြပါ။

အဆင့်အတန်းဆိုတာ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ နေတတ် ထိုင် တတ်မှုနဲ့သာ ဆိုင်ပါတယ်။ ဘာဘဲကတော့ သွန်သင်ဆုံးမမှုတွေပေးပြီး ကွယ်လွန်သွား ရှာပြီဖြစ်တဲ့ ဘာဆရာမကြီး ဒေါ်သန်းသန်းသွယ်ကို သတိရလို့ ရေးလိုက်တာပဲ။ တူ အောင်တန်အောင် နေထိုင်ရင်း ဘဝကို လှလှပပ တည်ဆောက်ကြဖို့ “ဘယ်လိုပြော ရင် ကောင်းမလဲ”။

မိန်းမကမ္ဘာနှင့် ကျွန်တော်

အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်နာ ယောက်ျားအုပ်ချုပ်မှ ကောင်းသလို
ထက်မြက်စွာ မိန်းမအုပ်ချုပ်ရေးတွေလည်း ကောင်းမွန်...

၅ ဘက်မိန်းမကမ္ဘာနဲ့ အကျိုးပေးတယ်။ ပေးမှာပေါ့ ကျောင်းဆရာကို။ ဘာဘာတို့ကျောင်းမှာ ဆရာမဦးရေလေးဆယ်ရှိရာမှာ ယောက်ျားဆရာ (၃) ယောက်လောက်ပဲရှိတယ်။

မိန်းမတွေများတော့ ပစိပစပ်များတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ပြောကြတယ်တဲ့။ အပြိုင်အဆိုင်များတတ်တယ်တဲ့။ အတင်းပြော ကြတယ်တဲ့။ ကြွားဝါတတ်တယ်တဲ့။ မိန်းမတွေ မကောင်းကြောင်းကတော့ မယအေဝ လင်္ကာကြီး ဖွဲ့ပြီးသွားတယ်။

မိန်းမတွေ စိတ်ရှည်တာ၊ အသေးစိတ်တာ၊ ကလေးချစ်တတ်တာ၊ အနွံ တာခံတတ်တာတွေ၊ ဆရာကြီးကိုဆရာလုပ်တတ်တာတွေက အဘကတော့ ချစ်နေ တော့တာပဲ။ ယောက်ျားဆရာနည်းတာကလည်း လွှတ်တော်ကတောင်အရေးတယူ ပြောရလောက်အောင် နည်းတာပဲ။ ဒါကတော့ ကလေးများအတွက် စံပြုဖခင် လောင်းတွေတကယ်ကို လိုနေတာပါ။

မိန်းမကမ္ဘာထဲမှာ မိန်းမတွေကပြောတယ်။ ယောက်ျားပီသတဲ့ ယောက်ျား မကြွားဝါတတ်တဲ့ ယောက်ျား၊ အားကိုးရမယ့်ယောက်ျားကို လိုချင်တယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်တွေကို မလိုချင်ဘူးတဲ့။ ဒါဖြင့်ရင် ယောက်ျားဆိုတာ ယောက်ျား

ပီသတာပဲလား။ မကြွားဝါတတ်ဘူးလား။ အတွင်းမပြောတတ်ဘူးလား။ အားကိုးမရှာ တတ်ဘူးလား။ ထဘီနားခိုမစားတတ်ဘူးလား။

မိန်းမဆိုတာတွေကလည်း မိန်းမဖြစ်တာနဲ့ အတင်းပဲပြောနေတတ်တာလား။ အားကိုးပဲရှာနေတတ်တာလား။ ကြွားဝါတတ်တာလား။ အလှချင်းပဲ ပြိုင်နေတတ် တာလား။ ဘာဘာကတော့ မိန်းမတိုင်းကို အဲဒီလို ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့ဘူး။ ထင်ရှားတဲ့မိန်းမ၊ ပြတ်သားတဲ့မိန်းမတွေ ယောက်ျားထက်သာတဲ့ မိန်းမတွေ ရှိပါတယ်။

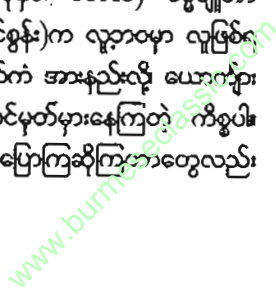
ဆရာမကြီး ငွေတာရီက -

“အိုဘယ့် ယောက်ျား၊ ကြောက်ဘူးလား” တဲ့။ ကြောက်တတ်တဲ့ ယောက်ျားတွေ၊ တွန့်ဆုတ်တတ်တဲ့ယောက်ျားတွေ လောကကြီးမှာ ထုနဲ့ထည့်နဲ့ပါ။ ဆရာမ ငွေတာရီ ၊ ဘဝသတ္တိက ယောက်ျားသတ္တိလေ။ မိန်းမက ယောက်ျားသတ္တိ ရှိတာတွေကို စာပေလောကမှာလည်း တွေ့ဖူးပါတယ်။

ဆရာမကြီး ဒဂုန်ခင်ခင်လေးက ယုဝတီဂျာနယ်ကို တည်ထောင်ခဲ့တယ်။ ကိုကိုလေးနားမည်နဲ့ ဝတ္ထုရေးခဲ့တယ်။ မိန်းမကလေးတွေ ဝတ္ထုမကိုင်ရလို့ နိမိတ်အချို့မှာ စာရေးဆရာဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့တယ်။ ယုဝတီဂျာနယ်မှာ ယောက်ျားစာရေး ဆရာကြီးတွေကိုယ်တိုင် ကလောင်နာမည် လိုချင်လွန်းလို့ ဝင်ရေးခဲ့ကြရတယ်။

တိုင်းရင်းမေဂျာနယ်ဆိုတာလည်း ဘာဘာတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက နာမည်ကြီးပါ။ Womaan's World က တိုင်းရင်းမေတို့ ယုဝတီတို့ကို မိအောင်လိုက်ရမှာပါ။ ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့ မိန်းမတွေထဲမှာ အိမ်ကအဘွားကြီးလည်း ပါတာပေါ့။ ဘာဘာကို “အသက်ကြီးပြီ ကျောင်းအုပ်လျှောက်တော့” လို့ အမိန့်ပေးတာလည်း အိမ်က အဘွားကြီးပဲ။ မိန်းမပဲကိုင်လို့ ဘာလူကြီးဖြစ်နေတာနော်။

မိန်းမတွေက ဘာကြောင့်များ သူတို့တွေ ယောက်ျားဖြစ်ချင်နေတာလဲ။ အားငယ်နေတာလဲ။ ငါ၊ သူတစ်ပါး ယောက်ျား၊ မိန်းမ ဆိုတာ ပညတ်တွေပါ။ ပရမတ်က ရုပ်နဲ့နာမ်ပါ။ ဒီလထုတ်တဲ့ (၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ မတ်လ) ဓမ္မဗျူဟာ စာစောင်မှာ ဆရာတော်ဓမ္မဘောရီ အရှင်ဝီရိယ(တောင်စွန်း)က လူ့ဘဝမှာ လူဖြစ် တာချင်း အတူတူဖြစ်ပေမယ့် “မိန်းမဖြစ်ရတာ ကုသိုလ်ကံ အားနည်းလို့ ယောက်ျား ဖြစ်ရတာက ကုသိုလ်ကံအားကြီးလို့” ဆိုပြီး အထင်မှတ်များနေကြတဲ့ ကိစ္စပါ။ အထင်မှတ်မှာသလို ဒီလိုပဲ မှားမှားယွင်းယွင်း ပြောကြဆိုကြတာတွေလည်း ကြားဖူးကြမယ် ထင်ပါတယ်။

ယောက်ျားဖြစ်ခြင်း၊ မိန်းမဖြစ်ခြင်းဆိုတာ ကုသိုလ်ကံ အကြီးအသေးနဲ့ မဆိုင်ဘူး။ အစွဲဥပမာအားဖြင့် သိုင်တယ်လို ဆိုလိုတာပါ။ ယောက်ျား မိန်းမဖြစ်ရတာ ဟာ ကုသိုလ်အကုသိုလ်နဲ့ဆိုင်မယ်။ ကုသိုလ်ကံ အကြီးအသေးနဲ့ဆိုင်မယ်ဆိုရင် မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့ရဲ့ ပါရမီပြည့်စုံဥကကာလ ဘဝဖြစ်ရပ်တွေထဲမှာ ဘုရားလောင်းပြီရင် ကုသိုလ်တရား အလွန်အားကြီးတဲ့ ယသောဓရာအလောင်းဟာ ယောက်ျားဘဝတွေ ပြောင်းလဲဖြစ်သွားနိုင်ပြီး ကုသိုလ်အားနည်းတဲ့ ဒေဝဒတ်အလောင်းက မိန်းမဖြစ်သွား လောက်ပါတယ်။ တခြား အသင်္ချေတိုင်အောင် ပါရမီတွေ ပြည့်ကြတဲ့ မေမာထေရီတို့ မွေဒိန္နတို့စတဲ့ ထေရီမကြီးအလောင်းလျာတွေသည်လည်း ကုသိုလ်အားကြီး သူတွေ ပဲဖြစ်ကြလို့ ယောက်ျားဘဝတွေ ပြောင်းလဲဖြစ်သွားကြမှာပေါ့တဲ့။

ရုပ်လှခြင်းမလှခြင်းက တစ်ဒင်္ဂါပါ။ အရပ်ပုတဲ့ ယောက်ျား၊ နှစ်ခေါင်းပွတဲ့ ယောက်ျားကို မိန်းမကမကြိုက်သလို ယောက်ျားလည်း မကြိုက်ပါဘူး။ ဘယ် ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ် မိန်းမလှနေတာ ကြိုက်တာပါ။

ဒါပေမဲ့ ရုပ်အလှဆိုတာ အရေးပြားကိစ္စပါ။ စိတ်အလှက ထာဝရမို့ စိတ်(နာမ်) အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ အနာဂတ် အားလုံးကို ဦးဆောင်သွားရမှာပါ။

မိန်းမဆန်တဲ့ ယောက်ျားတွေ လောကမှာ အများကြီးရှိနေသလို ယောက်ျား ဆန်တဲ့ မိန်းမတွေလည်း လောကမှာ အများကြီးပါ။ ယောက်ျား မိန်းမ ခွဲခြားနေကြပြီး မိန်းမကို နှိမ်ချ ယောက်ျားကို အိမ်ဦးနတ်ထားခဲ့တဲ့ မြန်မာ့လေ့ထုံးစံက လှည့်စား နေကြတာပါ။

အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းမှာ ယောက်ျားအုပ်ချုပ်မှ ကောင်းသလို၊ ထက်မြက်တဲ့ မိန်းမအုပ်ချုပ်ရေးတွေလည်း ကောင်းမွန်တတ်ပါတယ်။ အဓိက ကတော့ လူပီသပီပါ။ ကျားမှ မမှ မဟုတ်ပါဘူး။ မိန်းမကမ္ဘာမှာ မိန်းမများရဲ့ အားသာချက်တွေကိုသာ အဘကရှာဖွေချင်တာပါ။

မိန်းမထက်မြက်ရင် ယောက်ျားလိုက်မမီတူးဆိုတာ ဘာဘက ဘွားဘွား ကြီးကို ကြောက်ပြီးရေးတာမဟုတ်ကြောင်းတော့ ယုံပါနော်။

Woman World, Wednesday 11, January, 2012

အဘကြိုက်တဲ့ Women's World

ဘန့်ဘာဆိုင်သလဲဟုမေးလျှင်
ငြိမ်းလေးအတွက်ဟုပင်...

ရှင်လိုယောကျ်ား

ချစ် ဂျာနယ်ဝယ်လာတော့ အိမ်ကအတွင်းကြီးက ဖိုက်ခေါက်ကြော ဆွဲလိမ်
သည်။ ရှင် "သတိ ယောက်ျားများမဖတ်ရ" မို့ ဝယ်လာတာလားဟု
ပြောသည်။ ဂျာနယ်ဖတ်ပြီး ကြိုက်နှစ်သက်တော့ အတွဲ-၁၊ အမှတ်-၂၊ ၃ ဆက်မှာ
သည်။ ဂျာနယ်ရောင်းသည့် ကောင်မလေးက ပြုံးစေ့နှင့် အဘကြိုက်သလားတဲ့၊
အပတ်စဉ်တိုင်း မှာထားလိုက်သည်။

သည်ဂျာနယ်က Woman World တွဲ မိန်းမများ၏ ကမ္ဘာပေါ့လေး၊
ဘန့်ဘာဆိုင်သလဲဟုမေးလျှင် မြေးမလေးအတွက်ဟုပင် ဆင်ခြေပေးလိုက်ပါသည်။
တကယ်တော့ ဘာ တကယ်ကြိုက်ပါသည်။ အတတ်ပညာ တစ်ရပ်ကို သူတို့မှ
မသိဘဲ။ ဘာအတွက် တရားစာမပါသော်လည်း။ မတရားသောစကား စာ၊ ဆောင်းပါး
လုံးဝမှမပါဘဲ ဘာတို့ရဲ့ သားသမီး မြေးတို့အတွက် ဘာလည်းဖတ်၊ သူတို့ကိုလည်း
ပေးဖတ်ရမည်ဟု ခံယူမိပါသည်။

ဘာက မြေးမလေးကို ချစ်သည်။ မျှော်လင့်သည်။ မြေးမလေးကို ပျိုထောင်
ပေးရမည်။ ဘာတို့ကျောင်းသားဘဝက တိုင်းရင်းမေး ယုဝတီတို့မှာ ကလောင်ဆွေး
ခဲ့သည်။ ဘ၏ အစ်မကို တိုင်းရင်းမေး လတိုင်ဝယ်ပေးရသည်။ ထိုစဉ်က တိုင်းရင်းမေး
ကဗျာကဏ္ဍသည် အအောင်မြင်ဆုံးဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ဘကတရားအားထုတ်နေရမည် ဆိုတာကိုသိပါသည်။ လောလောဆယ်တွင် မတရားမလုပ်မိအောင် သတိထားပါသည်။ စာဖတ်သည်၊ စာရေးသည်။ မှတ်တမ်းပြုစုသည်။ ခေတ်မီအောင်ကြိုးစားသည်။ မသေသေးသရွေ့ ကြိုးစားနေဦးမည်ဖြစ်သည်။

ဘတရားခွေဖွင့်သကဲ့သို့ 5 star အငြိမ်းခွေကိုလည်းဖွင့်သည်။ ၂ တန်းအရွယ်မြေးမလေးနှင့် အတူကြည့်သည်။ ပြက်လုံးများမှာ နှစ်ခွဲပြက်လုံးများဖြစ်သည်။ မြေးမငယ်က သူ့အမြင်နှင့်သူ့ရယ်သည်။ ဘကလည်း ဘအမြင်နှင့် ဘရယ်သည်။ သမက်ဖြစ်သူက အခွေကိုလာပိတ်သွားသည်။ ဘနားလည်းပါသည်။ သူ့သမီးကို သူ့စိုးရိမ်မည်ပေါ့။ ဘလည်းသူထက်ပိုသော စိုးရိမ်သောချစ်ခြင်းသည် မြေးမလေးအပေါ်မှာရှိပါသည်။

အပြင်လောကတွင် အရက်အကြော့က်မရှိသော ဝတ်စားဆင်ယင်မှုများ ဘရော မြေးမလေးရောတွေ့သည်။ ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုကိုသာ ဆင်ဆာဖြတ်လိုရသည်။ အပြင်လောကကိုကား ဆင်ဆာဖြတ်၍မရ။ ခုခေတ်က ထာဝီရင်ရှား ပုံစံကသာ များသည်။ ကိုရီးယား၊ စကပ်တိုများက ခေတ်စားသည်။ မြေးမလေးအတွက် သီးသန့်ဆင်ဆာဖြတ်ပေး၍တော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ မြေးမလေးအတွက် ဆင်ဆာမှာ သူ့စိတ်ဓာတ်ကိုသာ ဘလုပ်ပေး၍ ရနိုင်ပါသည်။

၇ နှစ်သမီးလေးက မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားမှ ကြော်ငြာလာသောအဖော်ကို ဘာလဲဟု မေးသောအခါ ယောက်ျားလေးတွေနှင့် ဆိုင်တယ်၊ သမီးလေးနှင့် မဆိုင်ဘူးဟုသာ ရှင်းပြရသည်။ ခလုတ်ပိတ်ပစ်လိုက်၍ မဖြစ်ပါ။

ဘတို့စာသင်ကျောင်းတွင် ဘဝတွက်တာ ကျွမ်းကျင်စရာ Live skill သင်ပေးရသည်။ ပဉ္စမတန်း၊ ဆဌမတန်းအရွယ်ပင် လိင်မှုကိစ္စများရှင်းပြသည်။ ဆရာမအပျိုကြီးများက မသင်ရဲဟုပြောကြသည်။ တချို့ကလေးမသိတာကို ပြောပြမှဆိုသွားမည်ဟု ဆရာမများက ကန့်ကွက်ကြသည်။ ကမ္ဘာမှာက အန္တရာယ်များနှင့်ပိုင်းနေ၍ ထိုကိစ္စကို ဆင်ဆာဖြတ်၍ မရနိုင်။ ဘကမူ ကျောင်းကျန်းမာရေးဆရာမတို့လာသောအခါ မတွေ့ချည်း သီးသန့် ကျားတွေချည်း သီးသန့် ယောခိုင်ရတော့သည်။ မပြောလျှင် ဘတို့ တာဝန်ဖြစ်နေရောမည်။

ဘ၏အဘွားကြီး မကြိုက်ဆုံး စာရေးဆရာမှာ အတ္တကျော်ဖြစ်သည်။ ဘကလည်းအတ္တကျော်၏ သရဖူမဂ္ဂဇင်းပါ ဆောင်းပါးများကို ဖတ်ဖြစ်အောင်ဖတ်

သည်။ အဘွားကမူ ဘကို သင်္ကာဟန်မတူပါ။

ဘတို့လောကတွင် ပြင်ပအဖြစ်အပျက်တွေက စာထဲ၊ ရုပ်ရှင်ထဲကထက် ဆန်းကျယ်ပါသည်။ ပြင်ပမှာဆင်ဆာမရနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် စာသင်ကျောင်းတွေမှာ ကလေးတွေကို အမြဲမှာနေရသည်။ ဆိတ်ကွယ်ရာမှာ ဆန့်ကျင်ဘက်ချင်း မဆုံဆည်းအောင်နေကြဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။

ဘတို့လောကမှာ ကောင်းသူတွေ၊ ဆိုးသူတွေ၊ တရားသမားဟန်ဆောင်သူတွေ၊ မတရားသူတွေ၊ သနားသူတွေ၊ မေတ္တာသမားတွေ၊ အဓမ္မသမားတွေ ထုထည်နှင့် ရှိနေသည်မဟုတ်လား။ ဘအပါအဝင် မည်သည့် ပုထုဇဉ်မှစိတ်ချရသည်မဟုတ်ပါလော။

ထိုအဓမ္မသမားတွေ ငှာသီလတွေကို လက်တွေ့ရှောင်ရာ ရှားရတနာလှန်ရမှာ မြေးမလေးတို့ ကိုယ်တိုင်ပင်မဟုတ်ပါလား။ ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်း၊ လူကောင်း၊ လူဆိုး၊ ခွဲခြားခြင်းမှာ မြေးငယ်စဉ်ကပင် လေ့ကျင့်ဖို့ထောင်ရမည် မဟုတ်ပါလား။ ဘကတော့ မြေးငယ်အတွက် ဆင်ဆာသီးသန့်ဖြတ်မပေးဘဲ၊ မြေးငယ်မလေးရဲ့ စိတ်ကိုသာ ဆင်ဆာဖြတ်ဖို့ကြိုးစားမှာပါ။

သတိယောက်ျားများတွေ မဖတ်ရတော့ ယောက်ျားတွေအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။ ထက်မြတ်တဲ့မိန်းမ၊ တောက်ပတဲ့မိန်းမတွေအကြောင်း သမီးငယ်လေးသိနေသင့်တာပေါ့။ မီးဖိုချောင်ထိုး၊ ယောက်ျားထမ်းပြင်ပြီးကျွေးရတဲ့ ဘဝလောက်တော့ မြေးမငယ်ကို မမျှော်မှန်းထားနိုင်ပေါင်ဗျာ။

ငယ်စဉ်ကတည်းက သပ်ရပ်လှပပြီး ထက်မြက်တဲ့ မိန်းမဘဝကို ဖို့ထောင်ချင်လှတယ်။ မကောင်းသူပြောတဲ့စကား၊ မကောင်းသူက စည်းရုံးမှာကို သိနေ၊ ကျွမ်းနေ ဖယ်ရှားစေတဲ့ မိန်းမမျိုးကိုသာ ဖြစ်စေချင်တယ်။

မိကြောင့် ၇ နှစ်အရွယ် ဘရဲ့ မြေးငယ်မလေးအတွက် ဘကတော့ Woman World ဂျာနယ်ကို ဝယ်ပေးနေဦးမှာ သေချာပါတယ်ကွယ်။

Woman World, Wednesday 21, December, 2011

www.burmeseclassic.com

စိတ်ကူးနှင့် လက်တွေ့

ချစ်ရေးအား ငယ်ငယ်က မျှော်မှန်းခဲ့သော
အိမ်ထောင်ဖက်ဟု မေးမြန်းသောအခါ...

ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က ပေါ်တင်ကြီးခိုးကူးခဲ့ကြတဲ့ ခိုးကူးစကားပါ။ အရပ်ကလည်း ဧိုင်တီ (ငအေ) ခို့ မလိုက်ဘူးလို့ ပတ်ဝန်းကျင်က မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ပေါ်တင်ကြီးကို အဆဲခဲခဲ့ရတာပါ။ ကျွန်တော်ဇနီးက မင်းသမီး မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း မင်းကုသလောက် ရုပ်ဆိုးဟန်မတူပါ။ သို့သော်ပတ်ဝန်းကျင်က ကျွန်တော်တို့စုံတွဲ ကို လုံးဝသဘောမတူပါ။

ရုပ်ကသာ အဆင်မပြေခဲ့သည်မဟုတ်။ စိတ်ဓာတ်ကလည်း နေရာတကာ ကျောင်းဆရာစိတ်ဓာတ်ဖြစ်နေသဖြင့် အဆင်မပြေခဲ့ပါ။ ရှန်းကန်လှုပ်ရှားနေရင်း ကျွန်တော်နှင့်အဘွားကြီးသည် အိမ်ထောင်သက် ၃၅ နှစ် ကျောက်စိမ်းရတု ရောက်ခဲ့ ပြီးလေပြီ။

ကျွန်တော်တို့ကို မည်သူမျှ အင်တာဗျူးလာမလုပ်သော်လည်း ပြောလိုသော စကားများက ရင်နှင့်အပြည့်အဝကို လှမ်းခဲ့ရသော ခြေလှမ်းများ။ ကျွန်တော်တို့ မွေးဖွားပေးခဲ့သော သား သမီးသုံးယောက်၊ သမီးအကြီးက မွေးလိုက်သော မြေး မလေးအပါအဝင် မုတ်တိုင်များစွာကို စိုက်ထူခဲ့ပြီပြီ။ ရန်ဖြစ်လိုက် ပြန်ချစ်လိုက်နှင့် ပြဿနာမတွေ့ခဲ့ မိန်းမအိမ်ကဆင်းသွားသည်ဟုလည်းမရှိခဲ့။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရော သားသမီးများပါ ဘွဲ့ ပညာတွေနှင့် တိုးပွားလာခဲ့ရသည်။ အဘွားကြီးကမူသူ၏ သည်းခံနိုင်စွမ်းကို မကြာခဏ ဝင်ကြားပါသည်။ သူသည် တရုတ်မျိုးနွယ်စပ် သော်လည်း ဝက်သားမစား ကျွန်တော်သည်အညာသား ဖြစ်သော်လည်း ဝက်သား တအားကြီးကန်သည်။ ၃၅ နှစ်လုံးလုံး ဝက်သားမစားသော မိန်းမက မမြည်းဘဲ ချက်ကျွေးခဲ့သော ဝက်သားဟင်းခွက်ပေါင်းများစွာမှာမူ ယနေ့ထိ တမ်းတမ်းတတ။

“အသွင်မတူ အိမ်သူမဖြစ်” ဟု ဆိုသော်လည်း အသွင်မတူဘဲ အိမ်ထောင် သက် ၃၅ နှစ်ရှိခဲ့ရသည်ကို အံ့ဩကြီးစွာ ဖြစ်နေပါသည်။ ကျောင်းဆရာတစ်ဦးဖြင့် အနှစ်သုံးဆယ်အတွင်း အိမ်ရှားဘဝ ၂၂ ကြိမ်ကို ကျွန်တော်မပါဘဲ ဆောင်ရွက်နိုင် သည့် စွမ်းပကားကိုလည်း တစ်သက်မမေ့နိုင်ပါပေ။

အညာတရုတ်စိတ်ဓာတ်က ဘဝကို ရှေးပြုလျှင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်မရှိပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်က ယနေ့ ကျောက်စိမ်းရတု အနစ် ၃၅ နှစ် ဝုက္ခခံခဲ့သည့် ချစ်ဇနီးအား ငယ်ငယ်က ရှောင်မှန်းခဲ့သော အိမ်ထောင်ဖက်ဟု မေးမြန်းသောအခါ — အရပ်ရည်ရည် ထောင်ထောင်မောင်မောင် ရုပ်ရည်ခန့်ညားတဲ့ သောက်ကူး ဝိသယူ ဖြစ်ပါသတဲ့။

ရတနာက——

ယောက်ျားဆိုတာ ယောက်ျားပီသရမယ်။ စကားကို ယောက်ျားပီသစွာ ထိန်းပြောတတ်ရမယ်။ မိန်းကလေးတွေအပေါ် စာနာသနားတတ်တဲ့ သူမျိုးကို သဘောကျတယ်တဲ့။

သင်းသင်းယုလှိုင်က——

ယောက်ျားမဆန်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးကို မကြိုက်ဘူးတဲ့။

“ပါရမီဖြည့်ဖက်” M မရကျော်က——

ယောက်ျားမပီသတဲ့ မိန်းမဆန်တဲ့လူမျိုးကို မကြိုက်ဘူးတဲ့။

သူတို့ မင်းသမီးလေးတွေ၊ မော်ဒယ်တွေ ကြိုက်ကြတာက အရပ်မြင့်မြင့် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ ယောက်ျားပီပီသသ၊ လူကြီးဆန်ဆန် ပြောတတ်ဆို တတ်ရမယ်။ အခြေအမြစ်ရှိရမယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို တင့်တောင်းတင့်တယ် ထားနိုင်ရမယ်တဲ့။

ကျွန်တော်အဘွားကြီး (အိမ်ကမိန်းမ) ကတော့ အရပ်ပုပု၊ အသားမည်း မည်း၊ သွားကျဲ့ကျဲ့နဲ့ စပ်ဖြူဖြူနေတတ်တဲ့ ကျွန်တော်ကို မတော်တဆရခဲ့တယ်။ ရကားစမှာ ကျောင်းဆရာမို့ ဝင်ငွေသိပ်မကောင်းပါ။ ဆန်တစ်ပြည်ချင်း၊ မီးသွေး မီးဖိုပြီး သေတ္တာတစ်လုံးနဲ့ လူလုပ်ခဲ့ရတာပါ။

ကျီးကန်ဘဲဥ ချိုတာတယ်လို့ အမေရိုးဟင်းအိုးမှ အားမနာတို့ဆိုတာ

ပါရမီဖြည့်ဖက်

မြတ်စွာဘုရားကတော့ အေးချမ်းနိုင်တဲ့ တရားတွေကိုယောကြားပြီး အေးချမ်းအောင်နေဖို့ ကိုယ်တိုင်ကုန်ကြံအားထုတ်နေပြသွားပါတယ်

“ ၅ ”

ကျွန်တော့်ရဲ့ ပါရမီပြည့်ဖက်လေ”

သူ ကျွန်မကိုမိတ်ဆက်ပေးတော့ ကျွန်မဘဝင်မြင်ချင်သလိုလို၊ သူ့ကိုပဲ လေးစားကြည်ညိုလာသလိုလို၊ မိတ်ဆက်ပေးသူရှေ့မှာ ရှက်ကိုရှက်ကမ်း ဖြစ်သလိုလို ခံစားရတယ်။

ပါရမီပြည့်ဖက်စကားလုံးကို ကျွန်ုပ်သလိုလို ဖြစ်နေပြီ။ အိမ်ရောက်မှ မြန်မာအဘိဓာန် လှန်ကြည့်ဖြစ်တယ်။ ပါရမီ/န-ပြည့်ဆည်းအပ်သော ဒါန၊ သီလ စသည်တို့။ ပါရမီပြည့်/ဖျေ့ /ကြိပါရမီပြည့်အောင် ဆည်းပူးကျင့်ဆောင်သည်တို့။

လက်စသတ်တော့မိန်းမကို မြှောက်ပေးပြီ။ သူ့ကိုယ်သူ အမွှမ်းတင်သွား တယ်ဆိုတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ မိန်းမများကတော့ သူတို့ယောက်ျားတွေ ပြောကြ သလို “နာခေါင်းပါလို့ နာခေါင်းမပါရင်—” ဆိုတာမျိုးပေါ့လေ။

သူတို့ယောက်ျားတွေက နေရာတကာမှာ အပေါ်စီးက နေချင်ကြတာကို ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဘုရားလောင်းဖြစ်ချင်ကြတာ၊ မိန်းမကိုခိန်ချပြီး အိပ်ရာဝင်ထိုင်ကန် တော့ခိုင်းကြတယ်လေ။

ပါရမီရှင်ကြီးက ဒါနပါရမီပြည့်ဖို့ နေနေသာသာ အိမ်မှာ ဆွမ်းခံဘုန်းကြီး လက်ခံရင်တောင် ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ “ကန်တော့ဆွမ်းပါရင်” လို့ ထွက်ပြောခိုင်း တာ။ သူကတော့ စာဖတ်မပျက်ဘူး။ နာမည်တပ်ပြီး ကမ္ဘာလုံးထိုးတဲ့ အလှူကြရင်

တော့ သူဝါသနာပါတတ်တယ်။ ပိုက်ဆံမရှိတဲ့ ဆွေမျိုးမလာရ။ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ဆွေမျိုးမှ ဧည့်ခံစကားပြောတာ ပိုက်ဆံရှိမှ အဆင့်ရှိသတဲ့။

သီလပါရမီကတော့ ပြောမနေနဲ့ ယောက်ျားဆိုတာ အပေါင်းအသင်းနှင့် သောက်စားရသတဲ့။

ဘီယာဆိုတာ အရက်မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဥပုသ်ဆိုတာ သီလမရှိတဲ့သူတွေ စောင့်တာတဲ့။ သူကတော့ သီလရှိပြီသား၊ ဥပုသ်စောင့်စရာမလိုဘူးတဲ့။ ဘုရားကို တောင် မုန်မုန်မရှိခိုဘူး။ ဘုရားက ရင်ထဲမှာ ကိန်းအောင်ဖို့ပဲလို့တယ်။ ဘုရားရှေ့ ထိုင်ညာမနေနိုင်ဘူးတဲ့။

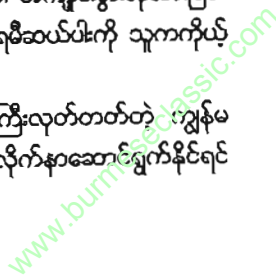
ပါရမီရှင်ကြီးက ဘုရားစာတစ်လုံးမှ မရလည်း သူကဘုရား စကားနား ထောင်သူဆိုပဲ။ သီလ-ပါရမီဆိုတာကိုယ်နှုတ်နှစ်ပါးကို စောင့်ထိန်းခြင်း။ စိတ်အညစ် အကြေးကို ခဝါချခြင်းလို့ ပြောကြတာပါပဲ။ ကျွန်မကတော့ ကျွန်မယောက်ျားကို လုံးဝမယုံပေါင်း၊ ဒါပေမဲ့ မပြောရဲပေါင်း။

ဟုတ်တိုင်းမုန်ရာ ပြောရရင်လောကုတ္တရာ ပညာကို လုံးဝမလိုက်စားဘဲ သီနေတတ်တာက ကျွန်မယောက်ျားပါ။ ဖြစ်ပျက်နှစ်လုံးနဲ့ အာပေါင်အာရင်သန်သန် အဘိဓမ္မာကို ရှင်းပြနိုင်တာလည်း ကျွန်မယောက်ျားပါပဲ။

ခန္တီပါရမီကလည်း အပြည့်အဝ၊ စိတ်ရှည်သည်းခံ၊ မျှီသိပ်နိုင်စွမ်းမရှိဘူး။ အော်ငေါက်လက်ရွယ်ပြီး စိတ်တိုတတ်တာလည်း ဘာပဲပါပဲ။

ဒါနနဲ့ သီလပါရမီတွေကတော့ ကျွန်မယောက်ျားကောင်းကောင်း နားလည်ပါတယ်။ နေ့ကုမ္ပဏီပါရမီ-ဆိုတဲ့ကာမကို လွတ်မြောက်အောင်ကြိုးစားခြင်း။ ပညာပါရမီ ဟုတ်တိုင်းမုန်ရာ ထိုးတွင်းသိမြင်အောင် အကြောင်းအကျိုးကို သိအောင် ကြိုးစားခြင်း၊ ဝီရိယပါရမီ - အသိဉာဏ်ဖြင့် ကောင်းသောအမှုတို့၌ ကြိုးစားအားထုတ် ခြင်း၊ ခန္တီပါရမီ- အရာရာအောင့်အည်းသည်းခံခြင်း၊ မျှီသိပ်ထားခြင်း၊ သစ္စာပါရမီ မချွတ်မယွင်းပြုလုပ်ခြင်း၊ မုန်မုန်ကန်ကန်ပြုလုပ်ခြင်း၊ အဓိဋ္ဌာနပါရမီ-အသိဉာဏ်ဖြင့် မတုန်မလှုပ်တည်ဆောက်ခြင်း၊ မေတ္တာပါရမီ- အများအပေါ် အကုန်စီးပွားလိုလားခြင်း၊ ဥပေက္ခာပါရမီ - ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းနှစ်မျိုးမရှိခြင်းစတဲ့ ပါရမီဆယ်ပါးကို သူကကိုယ် ထက် ဖတ်မှတ်သိရှိထားပါတယ်။

ဘုရားတရားကို နှုတ်ငုံဆောင်ထားပြီး ဆရာကြီးလတ်တတ်တဲ့ ကျွန်မ ယောက်ျား ဘုရားရှင်ရဲ့ ခြေတော်ဖျားအောက်မှာ လိုက်နာဆောင်ရွက်နိုင်ရင်

ကျွန်မတို့ဘဝတွေ အေးချမ်းပြီပေါ့။

မြတ်စွာဘုရားကတော့ အေးချမ်းနိုင်တဲ့ တရားတွေကို ဟောကြားပြီး အေးချမ်းအောင်နေဖို့ ကိုယ်တိုင်ကျင့်ကြံအားထုတ်နေပြသွားပါတယ်။

ကျွန်မယောက်ျားကတော့ ဘုရားတရားတွေကို နှုတ်ဖျားမှာ ဆောင်ပြီး ဘုရားလောင်းရဲ့ ပါရမီဖြည့်ပုံဖို့နဲ့ ကျွန်မကို ပါရမီဖြည့်ဖက်လို့ သုံးနှုန်းသွားပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ တကယ်စင်စစ်ပါရမီဖြည့်ဖက် ဖြစ်ချင်ပါတယ်။ လောလောဆယ် တော့ ပါရမီအကျင့်တွေနဲ့ တခြားစီပါလား။ သိနေပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဘုရားဆုပန်မင်းယောက်ျားဖြစ်နေပေတော့ ယောက်ျားကို မဝေဖန်ရဲပါ။ ဘုရားဟောတာအမှန်၊ ကျွန်မယောက်ျားလည်းအမှန်၊ ကျွန်မကတော့ သူပြောသလို-——

“ပါရမီဖြည့်ဖက်ကြီးပါ” လို့မပြောရဲတာ တစ်ခုပါ။

Woman World, Wednesday 1, August, 2012

ချစ်သူများနေ့

ချစ်သူများနေ့မှာ မိဘတွေကို မမေ့ဖို့တော့ အာမေဏာရုပ်ခံချင်ပါတယ်ကွယ်

၈

ဘရင်ခွန်ရပြန်ပြီး

ဖေဖော်ဝါရီ(၁၄) ရက်၊ ချစ်သူများနေ့ ဘာအလွတ်ရနေတယ်။ ဖလန်း၊ ဖလန်းထနေတဲ့ မိန်းမငယ်လေးနဲ့ တည်တည်ကြည်ကြည် ပီပီသသ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်၊ ဂျေဒိုးနတ်မှာ ပျော်နေကြတာ ဘာတွေ့ဖူးတယ်။

သူတို့ အရွယ်က ပျော်စရာကိုး ပျော်ရမှာပေါ့၊ ဘာတို့ အသက်ကြီးပိုင်း ရောက်လာမှ ချစ်သူများနေ့က ပေါ်လာတယ်။ နာလိုက်တာကွာ၊ ဘွားဘွားကြီးကို ပန်းစည်းမပေးခဲ့ရဘူး။ ချစ်သူများနေ့ အထူးဈေးရောင်းပွဲတွေ မသွားဖြစ်ခဲ့ရဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူလေးတို့ကို မနာလိုမဖြစ်ပါဘူး။ သူ့ခေတ်အခါတော့ သူ့တွင်ကျယ်ပေါ့လေ။

အဘစဉ်းစားမိတာက သူတို့တွေကောင်းကြိုက်မှာ ခံပေါက်စားနေချိန်၊ Happy World မှာပျော်နေကြချိန်မှာ သူတို့အမေ ငါးပီရည်နဲ့ စားနေရမှာကိုပဲ။ အံ့မက ဗိုက်ဖောင်းခွတ်တွေ မလှတော့လို့ တွဲသွားရမှာ ရှက်နေကြချိန်မှာ ကိုယ့် ချစ်သူခြေဖမ်းကို ထီးမှတ်ပြီး ငြိမ်ကြည့်နေကြမှာကိုတော့ အဘကလုံးဝ မလိုလာဘူး။

အဘကအစ ချစ်သူများနေ့ကို အလွတ်ရနေပေမယ့် အမေများနေ့က ပြာသိုလပြည်နေ့ဆိုလား ဘာလား မသံကွဲဘူးကွယ်။ “အမေရှိရင် အီလန်” ရှိတယ် ဆိုပြီး အီလန်ဆပ်ပြာပွန်းက အမေနေ့ကြေညာတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေနေ့မှာ အမေတို့ ကြီးများကို လက်တွဲပြီးလာခဲ့ပါ။ အမေတွေကို သာသမီးတွေက ကျွေးတာတွေ့ချင်ပါ တယ်လို့ ဘယ်မှန်းဆိုင်၊ ခံပေါက်ဆိုင်၊ ကစားကွင်းကမှ မကြေညာဘူးကွယ်။

www.burmeseclassic.com

အမေနေ့ဆိုတော့ အဖေနေ့လည်း ရှိသင့်တာပါပဲ။ ဘာဘာမပါဘဲ၊ ဘယ်ဖြစ်
မလဲ၊ မိဘများကို သတိတရစွာသိကြောင်းလို့ရအောင်၊ လက်ဆောင်ပစ္စည်းပေးလို့ရအောင်
ကြေညာပါဦးကွယ်။ အဘတို့လည်း ရင်ခုန်ချင်ပါတယ်။

တစ်နေ့က ဘာဘရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဆရာကြီးနဲ့ဆရာမကြီး အိမ်လာပါတယ်။
အသက်တွေက (၈၅)နှစ်နဲ့ (၈၂) နှစ်ရှိနေပြီ။ ဘတ်စ်ကားမီးပြီး ဝဲပြေရေးဘက်ကနေ
လမ်းလျှောက်လာတာတဲ့။ အဘကိုတွေ့ချင်လို့ပါတဲ့။

ဘဘကိုတွေ့တော့ ဝမ်းသာအားရ အာလာပသလာပ တွေ ပြောကြတာပေါ့
ကွယ်။ ပြီးမှ ဓာတ်ပုံ (Album) တွေ ထုတ်ပြပြီး (၈၂)နှစ်ရှိတဲ့ ကျေးဇူးရှင်
ဘွားဘွားကြီးက ပြောတယ်။

“ဒါသာကြီးလေး၊ ကပ္ပတိန်ဇော် တစ်လကို (၄၅)သိန်းရတယ်။
သူတို့ကိုဘဘက TAXI (၁၀)စီးဝယ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ သူတို့ဝင်ငွေက တစ်နေ့
တစ်သိန်းခွဲရှိတယ်။ သမီးကြီးက စင်ကာပူမှာလေး၊ သူတို့ကလည်း လင်မယား
နှစ်ယောက်ပေါင်း (၁၅)သိန်းရတယ်။ သမီးငယ်လေးက ဆရာဝန်လေး၊ သူကပါရကူတဲ့
ရအောင်ကြိုးစားနေတယ်။ အထူးကုဖြစ်အောင်လို့တဲ့ သားတွေ သမီးတွေက အရမ်းလိမ္မာ
တယ်။ ဆရာကြီးတို့ ဆရာမကြီးတို့အတွက် ဂုဏ်ဆောင်တဲ့သူတွေပေါ့ကွယ်”

ကျေးဇူးရှင်ဘွားဘွားကြီးက မကြွားပါပဲ။ သူ့တပည့်ကို သူ့ကြွားစရာလည်း
မလိုပါ။ ဓာတ်ပုံ အထောက်အထားတွေနဲ့ ရှင်းပြနေတယ်။ သူ့မျက်လုံးများကလည်း
ပိတ်တွေ့နေတယ်။ သားသမီးများအတွက် ဂုဏ်ယူစရာမဟုတ်တာ။ ဘဘလည်း
ထပ်တူထပ်မျှ ဝမ်းသာရပြန်တယ်။

“ဒါထက်ဆရာမကြီး အခုပြန်ရင် ဘယ်လိုပြန်ကြမှာလဲ” ဟု သတိတရ
မေးသောအခါ “သားရယ် မင်းကိုတွေ့ရအောင်လာကြတာ ဘတ်စ်ကားမီးပြီး ပြန်မှာ
ပေါ့။ မင်းကန်တော့တဲ့ ပိုက်ဆံလေးနဲ့တို့ဆေးကုကြရမှာ။ TAXI ဖိုး မဖြုန်းနိုင်ပါ
ဘူးကွယ်”

ဘဘရင်ခုန်ရပြန်တယ်။
ချစ်သူများနေ့မှာ မိဘတွေကို မမေ့ဖို့တော့ အဘမေတ္တာရပ်ခံချင်ပါ
တယ်ကွယ်။

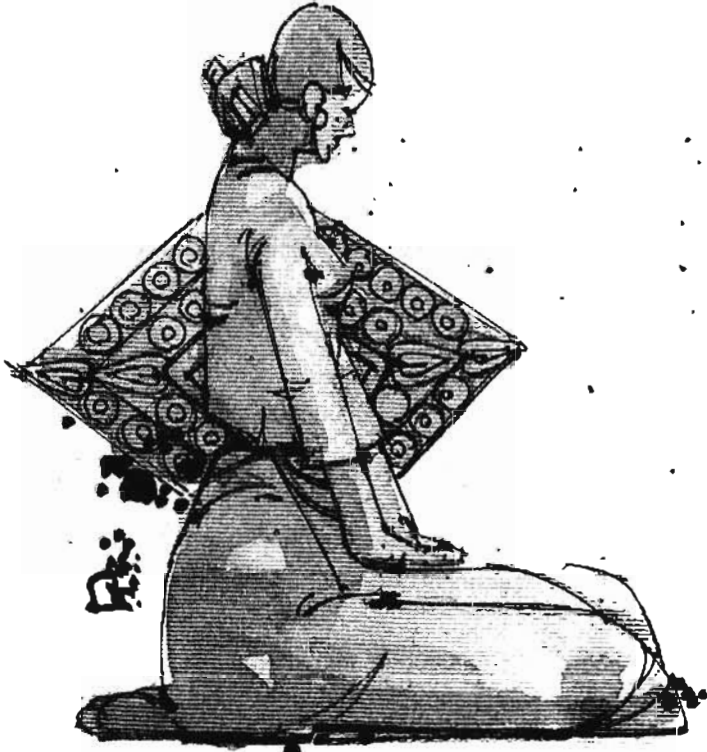
Woman World

မိန်းမသားအတွေး မိန်းမသားအရေး

မင်းသမီးလေးတွေရဲ့ တစ်နေ့တာထက်
ကျုပ်တစ်နေ့တာက ပိုစိတ်ဝင်စားဖို့ မကောင်းဘူးလား...

ပိန်း

မတွေ့ထဲမှာတော့ ကျွန်လိုမိန်းမက ရှာမှရှားပါပဲ။
မနက်လေးနာရီထ ထမင်းချိုင့်လုပ်ပေး ထမင်းအိုးတည်၊ ပြီးတာနဲ့ ဆွမ်း ကွမ်း ရေချမ်း ပန်းဆက်ကပ်ပြီးတော့ ဘုရားမရှိခိုးတဲ့ အိမ်ဦးနတ်ကြီးအတွက် “တနင်္ဂနွေသားကြီးအတွက်ပါ ဘုရား” လို့ ဆုပါတောင်းပေးရတယ်။ သူ့အတွက် ဖရိုတ်ကြီး ၁၁ သုတ်ရွတ်ပေးရတယ်။

မပြီးတပြီးမှာပဲ အိမ်ဦးနတ်ကြီး အလုပ်သွားဖို့ အဝတ်အစားထုတ်ပေးရ တယ်။ အဝတ်အစားထုတ်မပေးရင် သူ့ယူဝတ်တဲ့ အဝတ်အစားတွေက အချိုးကို မကျဘူး။ တွေ့ရာဆွဲဝတ်တာ၊ တစ်ခါတလေ ရေလဲပုဆိုးတောင်ပါသွားသေးတယ်။

မိန်းမက ဂရုမစိုက်ရင် ခေါင်းမွှေးစုတ်ဖွားနဲ့ ထွက်သွားဦးမယ်။ ဒီတော့ အနားဆီကို လက်ဝါးထဲအမြန်ထည့်ပြီး “သရဏံဂံ” ရွတ်ပြီး သူ့ခေါင်းကို ဆွတ်ပေး လိုက်ရသေးတယ်။ ဒါတောင် ခေါင်းတော့ ကိုယ်တိုင်ပြီးဖို့ မနည်းတိုက်တွန်းရတာ။

အိမ်ဦးနတ်ကြီး သွားပြီဆိုတာနဲ့ တံခါးသော့ပိတ်ပြီး ဈေးသွားရတယ်။ ဈေးပိုင်ကိုရိုက်ပိုက်ဆံနဲ့ လောက်အောင်ရှေ့လျှောက်လိုက်၊ နောက်လျှောက်လိုက်နဲ့ ဈေးအချိုးဆုံးဈေးသည် လိုက်ရှာရတာ ခေါင်းကိုမှူးနေတာပဲ။ အိမ်ဦးနတ်ကတော့ ကြော့ကြော့လေး ထွက်သွားတယ်။ ကျွန်ကတော့ ကျော့လော့ပြီး ဈေးဝယ်ထွက်

ရတယ်။

ပါလာတာလေး ချက်ဖို့လုပ်တော့ ဂက်(စ်)က ကုန်နေတယ်။ မီးကမလာတော့ မီးသွေးမွှေးရတော့တာပေါ့။ ကာဗွန်ဒိုင်တွေ နှာခေါင်းထဲဝင်တာမှ အတုံးအတစ်ပဲ။

အသားမပါရင် မဖြစ်တဲ့ အိမ်ဦးနတ်အတွက်က အသားလေး ၁၀ သား ချက်လိုက်တယ်။ ကျွန်အတွက်ကတော့ ပဲပင်ပေါက်နဲ့ကနဲခွက်ကြော်လိုက်တယ်။ ငရုတ်သီးဆားတောင်းလေးတော့ ထောင်းပေးရသေးတာပေါ့။

အဲဒီကြားထဲက စာသင်မယ့် ကလေးတွေကလာသေးတယ်။ ငရုတ်သီးထောင်းရင်း စာသင်ပေးရသေးတယ်။ ကလေးတွေက ဝင်ကူမယ်လုပ်လို့ ပိုက်ဆံပေးရပြီး အိမ်အလုပ်လုပ်ခိုင်းတယ် အပြောခံနေရဦးမယ်လို့ တားလိုက်ရတယ်။ အိမ်ဦးနတ်ကြီးတို့က ခွင့်တင်လို့ရတယ်။ ကျုပ်မှာ ခွင့်ရက်မရှိဘူး။ နေမကောင်း၊ ခေါင်းကိုက်တာလောက်ကတော့ မနက်ကတည်းက မထချင်ဘဲထ၊ ခေါင်းကြောနိပ်ပြီး ထမင်းဟင်းချက်ရတယ်။ ကျုပ်မလုပ်ရင် ဘယ်သူလုပ်မှာတုံး။ သားနှစ်ယောက် ထမင်းငတ်သွားမှာပေါ့။ ၃၅ နှစ်ဆက်တိုက် ခွင့်ရက်မပျက်ဆုက ကျုပ်ရသင့်တာ။

ကလေးငယ်ငယ်ကတည်းက ခုအချိန်ထိ သား၊ သမီးတာဝန်ကျုပ်ပဲ ယူခဲ့ရတာ။ သူတို့တွေ ဖျားပြီဆိုရင် ဆေးခန်းပို့၊ ဆေးတိုက် အချိန်မီ လုပ်ပေးရတယ်။ ကျုပ်ဖျားပြီဆိုရင် ဆေးခန်းပို့ပေးမယ့်သူမရှိဘူး။ ဘိုင်ဒိုဂျက်ဆစ်နဲ့ စပ်ဆေးအမြန်သောက်ပြီး အိမ်အလုပ်လုပ်ရတယ်။ မြည်တွန်တောက်တီးပြန်ရင် သားတွေကလည်း မကြိုက်ဘူး။

ဝင့်ကြွေးမကြေတော့ မသေနိုင်ပါဘူး။ သားဒုက္ခ၊ လင့်ဒုက္ခကို ဒုက္ခလို့ မထင်နိုင်ဘူး။ ပြောသမျှနဲ့ခံပြီး ဝင့်ကြွေးဆပ်နေရတာ ကျုပ်။

ရေတစ်ပြီး အဝတ်လျော်တော့ မွန်းလွဲနေပြီ။ အင်္ကျီအဖြူတွေက ကုပ်မည်းနေတတ်တော့ လက်နဲ့ပွတ်လျော်ရတာ လက်တွေ့တောင်ပုံကုန်ပြီ။ ရည်းစားဘဝက တသသကြည့်ခဲ့တဲ့လက်ကိုခုတော့ အိမ်ဦးနတ်ကြီးက မစောင့်ရှောက်တော့ဘူး။

ညနေလေးနာရီကျတော့ အိမ်ဦးနတ်ကြီး ပြန်လာချိန်လေး ရုပ်ရှင်ဖတ်ကားထဲကအတိုင်း ထွက်မကြိုလို့ကတော့ ရန်လုပ်လိုက်မယ့်ဖြစ်ခြင်း၊ ဒါကြောင့် ဝတ်ကောင်းစားလှဝတ်ပြီး အိမ်ဦးနတ်ကြီးကို ထွက်ကြိုလိုက်ရတယ်။ မပြန်နိုင်ဘဲ

ပြုံးပြလိုက်ရတယ်။ ဒါမှ ပြည့်တော်သာမှာကိုး။

ညကျတော့ အိမ်ဦးနတ်ကြီးက အနားယူချိန်လေး ကျုပ်ကတော့ ရေပူရေအေး၊ ဆက်ကပ်ရင်း မနာနိုင်ပေါင်း ဇက်ကြောဆွဲ၊ ခြေသလုံးနင်းပေးရင်း အိမ်ဦးနတ်ကြီးကို ဖားနေရတော့တာပေါ့။ အိမ်ဦးနတ်ကြီး မအိပ်မချင်း ပင်ပန်းလို့ “မသမ်း” ရဲပါဘူး။ သမ်းပြလိုက်တာနဲ့ အိမ်ဦးနတ် ညည်းချင်းက ပိုနေတတ်လို့ပါ။

အိမ်ဦးနတ်ထက် နောက်ကျပြီးမှ အိပ်လို့ရသော်လည်း အိမ်လည်း ငြိမ်းချမ်းနေအောင် ကျွန်ကတရားထိုင်တယ်။ တရားကို ညဉ့်နက်နက်ထိုင်ပြီး ဘုရားကို ဦးချအိပ်မလို့ ပြင်လိုက်တော့ အိမ်ဦးနတ်ကြီး အိပ်မောကျနေပြီ။

ကြာသပတေးနေ့တိုင်း မြဝတီရုပ်သံကလာတဲ့ မင်းသမီးလေးတွေရဲ့ တစ်နေ့တာထက် ကျုပ်တစ်နေ့တာက ပိုစိတ်ဝင်စားဖို့ မကောင်းဘူးလား။ ရာကြည့်ကြပါ။ ကျုပ်လို့မိန်းမ ရှာမှရှားမယ် ထင်တာပဲ။

Woman World, Wednesday 8, February, 2012

www.burmeseclassic.com

အချစ်(မီး)နဲ့ပေတ္တာ(ရေ)

လင်နဲ့ယား လျှာနဲ့သွားဖြစ်သလို
မီးနဲ့ရေ ဖြစ်နေဖို့လဲလို...

ထောင်မကျခင်တုန်းက “ကမ္ဘာမှာ ဒီမိန်းမအလှဆုံး” အိမ်ထောင်လည်း ကျပြီးရော “ကမ္ဘာပေါ်ကမိန်းမတွေ အားလုံးကဒီမိန်းမထက် လှတာ ချည်း” ပါပါတဲ့။

ဒါကြောင့် ယောက်ျားတွေက မိန်းမတွေကို အိမ်ထောင်မကျခင် ဖျာလို လိပ်ပြီး ထိပ်ပေါ်မှာတင်ထားပြီး အိမ်ထောင်လည်းကျပြီးရော ဖျာလိုခင်း ခြေခုံနင်း ကြတာ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် အိမ်ထောင်မကျမီက တတွဲတွဲသွားလာခဲ့ကြတဲ့ စုံတွဲတွေဟာ အိမ်ထောင်လည်းပြုပြီးရော မတွဲကြ၊ မခေါ်ကြတော့ဘူး။

ကျွန်မယောက်ျားကတော့ သူ့အလုပ်မှာ ဝင်ရပ်မှာစိုးလို့ အလုပ်ကို မလိုက်ရဘူး။ တပည့်တွေရေမှာ ဆရာဝင်လုပ်မှာစိုးလို့ အသိမခံဘူး။ ဒါကြောင့် တပည့်တစ်ယောက်က

“ဆရာကို မိန်းမရှာပေးစားဦးမယ်” လို့ ကျွန်မရေတွင် နောက်သွားတယ်။ နောက်မိန်းမယူမှာစိုးလို့ တကောက်ကောက်လိုက်နေကြတဲ့ကတော်တွေ အလုပ်မှာ ဝင်ဝင်နောင်ယူက်တာကိုတော့ သူကပြောပြတယ်။ “မိန်းမဖျက်တော့ ပြည်ပျက်တတ် တယ်” တဲ့။

ကျွန်မကတော့ သူ့ကို ကိုယ့်မောင်လေးလို သဘောထားလိုက်ပါတယ်။

မောင်လေးအောင်မြင်ရင် ကျွန်မအောင်မြင်တာပါပဲ။ မောင်လေးစွဲရင် ကျွန်မစွဲတ ပါပဲ။ ချစ်ခြင်းကနေ မေတ္တာပြောင်းပစ်ရတာကြောင့် သူ့ကိုယှဉ်ပြိုင်ချင်စိတ် ငေ ကုန်ခန်းလာတော့တာပါ။ မေတ္တာရဲ့ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်တဲ့ ဣသား၊ မစ္ဆရီယဝေ မရှိတော့ဘူး။

ချစ်ကြတုန်းကတော့ ခွဲမခိပ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ တွဲခိပ်တဲ့အခါကြတော့လည် ကြာကြာဖက်မထားနိုင်ကြဘူး။ လူငွေဟာ ပူလာတတ်တာ၊ တစ်ယောက်၊ တစ်ယောက် ပိုသိလာကြတာပေါ့။ အမြင်တွေဟာ ကြာရင်ရိုးပြီး အတွေ့အထ ကလည်း ဆန်းကြယ်မှုမရှိတော့ပါဘူး။

အဖျိုဘဝတုန်းက လက်ချင်းထိလိုက်ရင်ကို ပူခနဲရိန်းခနဲပြစ်သွားပြီ အိမ်ထောင်သည်တကယ့်တော့ သူ့လက်ကိုကိုယ်ကန့် ကိုယ့်လက်ကိုသူက ရွံလာခဲ့ကြ တာပေါ့။ ဝှန်းနဲ့စားနေတာတောင် သူ့လက်သန်းသန့် ကျွန်မစိတ်မချတော့ဘူး။

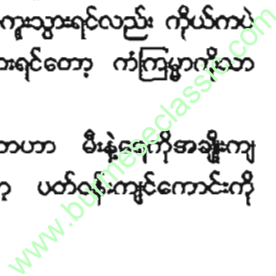
ချစ်ခြင်းနဲ့မေတ္တာမှာ ချစ်ခြင်းကပူပြင်းပြီး မေတ္တာကအေးမြပါတယ်။ ချစ်ခြင်းကြောင့်ပူလောင်သမျှဟာ မေတ္တာရေနဲ့ဖျန်းမှ အပူမလောင်မှာပါ။

မိသားတစ်စု အခြေမပျက်ဖို့က အချစ်ကနေမေတ္တာပြောင်းမှ အောင်မြင် မှာပါ။ အချစ်ဆိုတာမီး မေတ္တာကရေပါ။ မီးကိုရေနဲ့ ငြိမ်းသတ်စေရမှာပါ။ မီးမရှိဘဲ သားစိမ်း ငါးစိမ်းချက်ပြုတ်ခြင်းအပါအဝင် ဘဝရပ်တည်ဖို့ခက်ခဲမှာ၊ ရေမရှိဘဲလဲ မီးငြိမ်းဖို့ခက်ခဲမှာပါ။

လင်နဲ့မယား လျှာနဲ့သွားဖြစ်သလို၊ မီးနဲ့ရေ ဖြစ်နေဖို့လည်းလိုပါတယ်။ ကမ္ဘာဦးအစ မီးကိုတွေ့ရှိလို့ လူ့ဘဝပြောင်းလဲတိုးတက်ခဲ့ရသလို၊ မီးကို နိုင်တဲ့ရေနဲ့ ငြိမ်းသတ်ပြီး ဘဝကိုတည်ဆောက်ဖို့လိုပါတယ်။ မီးမရှိဘဲ ဘဝမရှိနိုင်သလို၊ ရေမရှိဘဲ အသက်မရှင်နိုင်တာကိုလည်း သတိရှိကြပါ။

အချစ်ကနေမေတ္တာကို ပြောင်းလဲမှုမရှိဘဲ ဆက်ချစ်နေကြရင် အပူရှိန်မြင့် သထက်မြင့်ပြီး ပေါက်ကွဲမှာပါ။ မေတ္တာဘက်ကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောင်းလဲပေးမှ အိမ်ထောင်တည်မြဲမှာပါ။ မီးက အခြားလောင်စာဘက်ကူးသွားရင်လည်း ကိုယ်ကပဲ လိုက်ပြီး ငြိမ်းသတ်ပေးပါ။ ပြင်းထန်စွာ လောင်သွားရင်တော့ ကံကြမ္မာကိုသာ ယိုးမယ်ဖွဲ့လိုက်ပါတော့။

ကျွန်မတို့အိမ်ထောင်သက် ရှည်လာကြတာဟာ မီးနဲ့ရေကိုအချိုးကျ အသုံးချခဲ့ကြတာပါ။ မီးကို လေပင့်အောင်ကတော့ ပတ်လန်းကျင်ကောင်းကို

ထူထောင်ပေးကြပါ။ လေတိုက်ကြီးမှာ မီးကိုမထားကြပါနဲ့၊ လေပင့်လာရင် ရေနဲ့ ငြိမ်းထားကြပါ။

မာယဒေဝလင်္ကာကြီးမှာတော့ “မယားနဲ့လင် ပျော်ပါးစွာ၊ ဝမ်းတွင်ဝိုင်မှာ မဝိုင်လျှင် မပျော်စွာ၊ မယားကလည်း မယားချင်ဘူး၊ လင်လည်း မလင်ချင်တော့ ဘူး” လို့ ဆိုထားတာကို ဖတ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။

ဝမ်းတယ်ဆိုတာ၊ ရောင်ရဲနိုင်မှလည်း ဝိုင်တာပါ။ မရောင်ရဲတတ်သူက ဘယ်တော့မှ ဝမ်းမဝနိုင်ပါဘူး။ ဟိုမိန်းမနဲ့ယူရင် ဥစ္စာရန်နီးနီး၊ သည်မိန်းမနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ရင် ဥစ္စာတိုးနီးနီးနဲ့လည်း အထင်ရှိတတ်ပါတယ်။ မိန်းမထင်ဘိန်း၊ ခိုစားချင်တယ်လို့တော့ ဘယ်ယောက်ျားကမှ ဝန်ခံလေ့မရှိပါဘူး။

သည်တော့ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေချင်ရင် “တရား” သဘောကို သိအောင်လုပ်နိုင်မှလည်း ဖြစ်တော့မှာပါ။ အကုသိုလ် “မီး” တွေကို ကုသိုလ် “ရေ” နဲ့ ပက်ဖျန်းရမှာပါ။ အပူမရှိလည်းဘဲ မဖြစ်သလို၊ အအေးမရှိဘဲလည်း မအောင်မြင်နိုင်ပါဘူး။

ပထဝီ၊ ဧတေ၊ ဝါယော၊ အာပေါ ဓာတ်ကြီးလေးပါးနဲ့ ပွဲစည်းတည် ဆောက်ထားတဲ့ ကျွန်ုပ်တို့တွေကျွန်ုပ်တို့ အိမ်ထောင်ရေးကိုလည်း ဓာတ်ကြီးလေးပါးနဲ့ ညီမျှအောင်ဆောင်ရွက်ကြရပါမယ်။

အားလုံးရဲ့ အချစ်(မီး)တွေဟာ မေတ္တာ(ရေ)နဲ့ထိတွေ့ပြီး ဘဝကြီး အေးချမ်းနိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးနေပါတယ်။

Woeman World Jornal, Wednesday 30, January, 2013

□ □ □